

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor S ing. Antonínem Schauerem: Lazariáni: víra - rytířství - charita	4
Představujeme farnost Lovosice	8
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami litoměřické diecéze	11
Duchovní slovo R.D. Pavel Andrš: Svatý Václav	12
Napsali jste Biřmování - začátek nové životní etapy příspěvky našich čtenářů	13
Zprávy z diecéze Povodeň 2002: Vzpomínka kněze Jaroslava Stříže Krátké zprávy	15 16
Charita Oblastní charita Teplice	18
Pozvánky Pozvánky, knižní nabídka, z diářů biskupa a generálního vikáře, tip na výlet	20

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Socha sv. Václava, Lovosice
Foto Karel Pech

*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
září 2012 • 17. ročník • 8. číslo • 20 Kč

Záříjová připomenutí

Milí čtenáři,

s radostí vás pozdravuji v úvodu tohoto záříjového čísla Zdislavy. Prožíváme měsíc, ve kterém si vedle mnoha jiných církevních svátků připomínáme také výroční den posvěcení litoměřické svatoštěpánské katedrály. Tyto duchovní narozeniny mateřského kostela celé naší diecéze připadající na dvacátý záříjový den nám připomínají, že tvoříme jednu rodinu místní církve, věrně shromážděnou kolem katedry svého biskupa.

První litoměřický biskup Maxmilián Rudolf Schleinitz, který katedrálu v její současné podobě nechal zbudovat, ji rovněž vybavil sedmi velkými raně barokními oltáři. Ty jako by byly i skrytou připomínkou sedmera svatodušních darů, jež na počátku měsíce září tradičně vyprošujeme všem, kdo zasedají do školních lavic a univerzitních poslucháren, i všem, kdo před ně předstupují jako učitelé a profesori.

Z původního Schleinitzova sedmera katedrálních oltářů bych rád připomněl ony dva, k nimž se v tomto měsíci zvláště obrací naše pozornost. Je to jednak oltář Panny Marie Bolestné, u něhož si v polovině září při liturgické památce připomínáme onen meč bolesti, který pronikl do hlubin Mariina nitra, když stála pod křížem a prožívala s Kristem jeho bolesti a když bylo posléze jeho zmučené tělo položeno do jejího náručí. Právě tento okamžik nám přibližuje vzácná socha Piety, která pochází ještě z kapitulního kostela středověkého a v dnešním zařízení katedrály je tak nejstarším uměleckým klenotem.

Druhý oltář, který v tomto měsíci upoutá naši mysl, je svatováclavský. Škrétovo vyobrazení mučednické smrti knížete a Dědice České země u staroboleoslavských dveří nám připomíná věrnost a oddanost Kristu, jež bychom i my měli uchovat až do konce. Je až s podivem, kolik máme v diecézi svatováclavských kostelů a kaplí – po Panně Marii a Nejsvětější Trojici je to vůbec nejčetnější titul zasvěcení. Svědčí o tom, že i ti naši předkové, kteří žili na území naší diecéze a hovořili jiným jazykem, chovali k svatému Václavovi upřímnou úctu a byli si dobře vědomi skutečnosti, že je patronem a ochráncem země, která byla jejich domovem. Kéž i naše kroky a celý náš život provází přímluva a ochrana Václavova, kéž v duchu vstupní liturgické modlitby jeho svátku žijeme po jeho vzoru moudře a spravedlivě, usilujeme o to, co slouží k nastolení Božího pokoje, a přemáháme zlo dobrem!

Jan Nepomuk Jiříš, kanovník, farář v Bělé pod Bezdězem

V říjnovém čísle Zdislavy

- ▶ nabídneme **duchovní slovo P. Viléma Štěpána O.Praem.** na téma Panna Maria Růžencová a Rok víry
- ▶ položíme několik otázek **R.D. Pavlu Andršovi**, který po studiu církevního práva v Římě působí již rok na Liberecku
- ▶ představíme kněze **P. Tomáše Genrta OFM** a jeho farní obvod **Hrádek nad Nisou**
- ▶ připomeneme vojenského kaplana **Františka Petruželu**
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů. Zasílat nám je můžete na adresu zdislava@dltm.cz

Z velkých světců, po Ježíšově příkladu, vyzařuje charismatická síla Ducha v projevech všedního života.

Tomáš Špidlík: Ve službě slova

Lazariáni

víra • rytířství • charita

Poznat dnes pravdu o rytířství není jednoduché. Rytířství je především duchovní záležitost, můžeme je tedy spatřit správně jen rozjímavými očima víry. V kořenech lazariánů, jejich živé tradici stojí špitální bratrstvo mužů postižených malomocenstvím, kteří se rozhodli neuzavírat se ve svém utrpení do sebe, ale sloužit bližním charitativní péčí i vojenskou ochranou - až k položení života za křesťanské ideály, kterým slíbili věrnost. Rytířství jako dar církvi tedy není uzavřené v minulosti. Jeho čas spíše přichází.

Přinášíme vám rozhovor s **ing. Antonínem Schauerem**, libereckým kantorem, dlouholetým členem České křesťanské akademie a rytířem, členem Rytířského vojenského a špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského. Vloni oslavil sedmdesáté narozeniny. Je šťastně ženatý, s manželkou Radomírou mají dvě děti a dvě vnoučata.

Jak byste se členům Zdislavy představil?

Já bych řekl liberecký kantor, správně liberecký pedagog. Léta jsem působil v učňovském školství, ve středním a středním odborném školství a posledních sedmnáct let na univerzitě.

Co jste učil?

Školský management, prezentační techniky, školské právo. Spíše to bylo mezioborové, mezifakultní studium. K nám chodili denní studenti, kteří studovali technické fakulty a chtěli humanizovat své vzdělávání technické, anebo počítali s tím, že budou učit na středních školách nebo půjdou

do některých speciálních útvarů velkých podniků jako třeba Škodovky. Na to rád vzpomínám, protože byli velice dobří. Nakonec jsem nastoupil na Centrum dalšího vzdělávání.

Jste rodilý Liberečan?

Ne, já jsem narozený v Praze. Octl jsem se tady s rodiči ne z naší vůle v dvaapadesátém roce. V Rudolfově, to je už horská oblast, dneska součást Liberce. A přestože to bylo hodně tvrdé, tak na ty roky dětství velice rád vzpomínám.

Jak jste se tady octl?

Otec se vrátil z lágru, uranového, a tenkrát proběhla akce - už si nepamatuji, jak se přesně jmenovala - a nežádoucí živly musely z Prahy.

Váš otec byl ve vězení?

Klasický kriminál to nebyl, to už dneska mladá generace neví. Jednalo se o tábor nucených prací, jakési převýchovné zařízení. Nebyl soudní rozsudek, nebylo odvolání. Proto se to ani později nemuselo uvádět v kádrových dotaznících. V noci na podzim devětačtyřicátého ráno k nám vrazilo šest mužských, sebrali otce a několik měsíců jsme nevěděli, kde je. Pak jsme se dověděli, že je v Jáchymově, potom šel do Příbrami. Ale

zase i to bylo velice zajímavé: otec vzpomíná, i můj strýc, který tam byl s ním, že i mezi bachaři byli vynikající lidé, kteří se snažili pomáhat. Někteří byli ovšem zločinci. Začal jsem chodit ve čtyřicátém sedmém roce k Svaté Anně v Praze v Ječné ulici k notrdamkám a to bylo hezké, jenže uplynuly dva ročníky a sestřičky nám sebrali, internovali, a my jsme dostali „klasické“ učitelky. Přesto na některé z nich vzpomínám velmi rád.

Potom jste se tedy přestěhovali do Liberce...

Byli jsme přestěhováni do Rudolfova. Tady jsem dochodil sedmou a osmou třídu a pak jsem se dostal na gymnázium. V Liberci působila velká osobnost, o které se dneska moc neví, ředitel Václav Pavlík. To byl předválečný komunist, koncentračník s velkými ideály a s mocným švagrem, za kterého se styděl. Vytvořil tady v Liberci instituci, které se neoficiálně říká Pavlíkovy děti: na zdejší jedenáctiletku se z široka daleka dostávaly děti se špatným kádrovým posudkem. Bohužel už je mrtvý, i jeho manželka, také výborná kantorka. Vzpomínám na ně v dobrém. Byl jsem rád, když jsem mu potom po mnoha

letech v některých věcech mohl pomoci. Celá řada lidí v Liberci, ale i po celé republice mu vděčí za možnost vystudovat střední školu. Osudy ani vývoj tady vůbec nejsou černobílé, já bych řekl, že jsou kostkované. A ty kostky jdou od černé přes šedivou až k bílé. Ale vás by asi zajímalo to lazariánství.

na ně velice rádi vzpomínají. Bohužel při poslední kapitule v roce 2010 to už bylo smutné, protože jsme věděli, že pater Raban je nemocný. Byl tenkrát ještě povyšován, přijel mezi nás, bylo to krásné. Hlavním celebrantem mše svaté byl monsignore Baxant, pod jehož ochranou si dovoluujeme existovat v severních Čechách.

Exercicie v Hejnicích. Zleva kněží Michal Podzimek a Miloš Raban, dále rytíři Ondřej Vanke, Jan Uhura a Antonín Schauer. Foto archiv Antonína Schauera

Jak jste se stal rytířem?

Byl jsem osloven svým velice vzdáleným nevlastním bratrance Václavem hrabětem Bořek Dohalským, který byl připravován na funkci velkopřevora. K lazariánům není možné se běžně přihlásit, člověk musí být osloven, musí mít garanty. Já jsem měl tu výhodu, že jsem měl krátké postulantské období, protože mými garanty byli Vašek Dohalský a [Radslav – pozn. red.] hrabě Kinský, který byl v té době velkopřevorem a znal se kdysi s mými rodiči.

Přihlášku jsem měl několik let, do řádu jsem byl přijat v roce 2004 v Litoměřicích. Přijímání mě tenkrát velmistr princ Bourbon Orleánský a biskupské požehnání mi dával monsignore Josef Koukl. Přijímá se vždy při generální kapitule, která je jednou ročně. Součástí slavnostní bohoslužby je investitura nových členů, eventuálně povyšování, vyznamenávání. Místa pro generální kapitulu se mění, dvakrát už jsme ji měli v Hejnicích, zásluhou patera Miloše Rabana, našeho významného člena. Obě kapituly byly velice dobře hodnocené, prostředí hejnické baziliky a kláštera, tedy mezinárodního centra, je vynikající. A i řada zahraničních členů, kteří byli přijímáni tady v Hejnicích,

Generální kapitula je nejvyšším orgánem lazariánů, shromážděním všech členů.

Kdo se schází na generální kapitule?

Mohou se účastnit členové i v nižších hodnostech než rytíři a dámy, ovšem až od hodnosti rytíře (a jeho ekvivalentu pro dámy a duchovní) mají hlasovací právo. Bohoslužby i následujících setkání se mohou účastnit i lidé zvenčí, tzv. compagnoni, kteří nejsou přímo členy řádu, ale s řádem sympatizují, a různí hosté. Kdysi tam nesměly ženy, teď mohou a mají hlasovací právo. Hodnost dáma je ženský ekvivalent rytíře. Žena není rytířka a stejně jako duchovní není pasována. Jsou některé řády, které ženy pasují, ale to není v heraldické tradici.

Druhou velkou řádovou slavností je Řádový den v prosinci v sobotu nejbližší svátku svatého Lazara [17. prosince – pozn. red.]. To bývá v Praze v katedrále ve svatojánské kapli, předtím jsme se scházeli u spřáteleného řádu Křižovníků s červenou hvězdou. Obvykle se zúčastňuje i velkopřevor maltézský. Lazariáni a maltézští rytíři vlastně vznikli ve stejnou dobu, spojovali se a zase rozdělovali. Velmi často se stávalo, že

velmistr byl hlavou obou řádů. Karel VI. Schwarzenberg, otec nynějšího ministra, byl zároveň maltézským rytířem a velkopřevorem lazariánů. V roce 1937 lazariány opět přivedl do českých zemí, vytvořil takzvané kostelní bratrstvo. Jsme moc rádi, že nyní rozhodnutím biskupské konference jsou naše stanovy schválené, protože tak jsme jasně zakotveni v české církvi [Česká biskupská konference schválila 24. dubna 2012 Českému velkopřevorství statut Soukromého sdružení křesťanů ve smyslu kánonu 322 CIC – pozn. red.]. České velkopřevorství stejně jako italské a maďarské patří do katolické církve, i když mohou být členové i z jiných církví. Podmínkou je pochopitelně křesťanství. V Americe a Japonsku jsou i členové ve vysokých hodnostech z jiných náboženství. Mají potom jiné symboly, nenosí kříž.

Bohužel je u nás schizma. Jsou dvě základní větve lazariánů: my jsme pařížská, potom je maltáská obediencia (nezaměňovat s maltézskými rytíři) a existují ještě nějaké dílčí, které se dále odtrhly. Nás těší, že České velkopřevorství má v současné době i komendu na Slovensku, v Polsku a Rakousku, respektive ta rakouská má sídlo ve Znojme.

Jak vypadá obřad přijímání?

Základem je samozřejmě klasická bohoslužba. Při vlastní investituře jsou kandidáti nastoupení před velkopřevorem, kancléřem a hlavním celebrantem. Jeden

Rytířský vojenský a špitální řád sv. Lazara Jeruzalémského (OSLJ, lazariáni), založený v 11. století v Palestině, je mezinárodní nevládní charitativní organizací. V jednotlivých zemích jsou velkopřevorství. České velkopřevorství bylo obnoveno v roce 1937, v současnosti má 61 členů. Členové se snaží o dokonalejší život, charitativní službu, obranu křesťanské víry a oživování světského řádu křesťanským životem. Jejich cílem je také rozvíjet snahy o sjednocení křesťanů. Jejich řádovým heslem je Atavis et armis (s předky a zbraněmi). Mezi významné členy patřil např. Albert Schweitzer.

Generální kapitula v Bludově (2011). Zleva Mons. František Lobkowitz, J.E. Jan hrabě Dobrzenský, český velkopřevor a velmistr lazariánů, chev. Antonín Schauer. Foto archiv Antonína Schauera

z nich předčítá slib, který oni opakují, a pak přichází jednotlivě a ceremoniář jim přes záda přehazuje řádový plášť. Velkopřevor potom každého obejmě a políbí po francouzském zvyku dvakrát. Nakonec si jdou k hlavnímu celebrantovi pro požehnání.

Pasování rytířů je naproti tomu individuální záležitost. Pasuje se posvěceným mečem Českého velkopřevorství s ostatkem svatého Lazara. Je křížem i mečem zároveň. Kandidátům při vigíliích zdůrazňujeme, že hranice mezi dobrem a zlem je někdy tak úzká, jak ostří meče. Rytíři jsou pasováni ve jménu Boha, Panny Marie a svatého Lazara. Na závěr se společně modlíme k svatému Lazarovi. Při některých akcích připojujeme modlitbu na příměluvu blahoslaveného Karla Habsburského, který patří k patronům našeho řádu.

Rytířský vzor řádu

Od roku 1974 je rytířským vzorem řádu poslední císař Rakouska-Uherska Karel I. Habsburský.

Karel I. Habsburský. Obrázek (s modlitbou) ze Staré Boleslavi. PhDr. Milana

Nováka ze Staré Boleslavi, nositele papežského Řádu sv. Řehoře. Jeho péčí byla také znovu obnovena Národní svatováclavská pouť.

Proč právě blahoslavený císař Karel?

To nevím přesně. Je chápán jako mučedník, i když jeho mučednictví je složitější, dokonce bych

řekl, že byl i v zajetí některých tradic, které pokládal za vyšší než osobní prospěch. On do toho „spadl jak Pilát do Kréda“, nepočítalo se, že bude císařem. Dostal nesmírně těžké úkoly a nebyl na ně připravován, musel řešit situaci velice komplikovanou. Jiná věc je ta, že Rakousko se nemohlo udržet, i kdyby vyhrály Centrální mocnosti, protože úvahy o připojení k Německu jsou dokumentované už od 90. let 19. století. Ale v rámci svých možností udělal opravdu hodně. Chceme také jeho osobu v českém prostředí očistit, protože jsou nejrůznější zkreslené představy počínaje Švejkem. To jsou naše úkoly. Stejně jako mariánský sloup a řada dalších věcí v duchu našeho hesla Víra - rytířství - charita. Samozřejmě někdo řekne: Oni si chodí hrát na rytíře!, ale to je tradice, která má začátek v roce 1090, kdy naši předchůdci založili špitál pro malomocné ve Svaté zemi. A ti, kteří byli nevyčlepně nemocní a mohli, se nechali přivážat na koně, vzali meč do ruky a šli v prvních křížáckých řádách do boje s tím, že padnou za ideje, které jim jsou svaté. My máme dneska jiné podmínky, jiné chápání, ale ten základ zůstává. A věrnost Bohu, která se navenek projevuje třeba v charitě, o kterou se snažíme, i když právě naše malá severočeská delegace není tak bohatá, abychom mohli rozjíždět velké projekty.

Mimochodem, jeden z mých prastrýců byl Karlovým přiděleným pobočníkem v Brandýse. Karel ještě jako arcivévoda byl kmotrem jeho syna, tedy mého strýce.

Co dělají lazariáni v litoměřické diecézi?

Nejprve jsou to naše vnitřní záležitosti, duchovní setkání, exercicie, společné modlitby, kontakty a tak dále, spojení s Hejnicemi. Navenek jsou to drobné charitativní příspěvky a zejména spolupráce s Křesťanskou akademií, kdy máme možnost oslovovat lidi, vést je nějakým způsobem, informovat je - nechci říkat vysloveně formovat, to už zní jako manipulace. I když každý rozhovor je vlastně manipulace! Z toho pohledu jsou naše severočeské aktivity bohužel menší, než bychom si přáli. Teď jsme spolu s chevalierem [rytířem - pozn. red.] Janem Uhurom momentálně dva. Kromě toho

tady máme compagnona magistra Jana Jeřábka, který nám ohromně aktivně pomáhá při organizování přednášek. Zapojili jsme se do Svatojanské cesty v polsko-německo-české větvi v Trojzemí. Dále jsou to naše účasti při církevních slavnostech, jako je tradičně a především mezinárodní pouť smíření v Hejnicích, Audience u císaře Karla, svatováclavská mše ve Staré Boleslavi nebo vzpomínka na italské zajatce, kteří zemřeli za první světové války v lágru v Milovicích [zajatecký tábor pro ruské, srbské a italské zajatce, na místním hřbitově je jich pohřbeno 5 276 - pozn. red.].

České projekty OSLJ

- *Projekt Nemocnice Alberta Schweitzera v Nehvizdech u Prahy (ve stadiu příprav)*
- *Patronát nad Nemocnicí Měšice u Prahy (onkologická a tzv. následná lůžková péče)*
- *Obnova mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze*
- *Podpora Dětské psychiatrické léčebny v Opařanech u Tábora*
- *Mezinárodní projekty: např. Voda pro Afriku (Zajištění pitné vody pro uprchlické tábory v Kebribejah - Etiopie. Od roku 2005 zde řád zachránil přes 60 000 lidských životů.)*

www.oslj.cz

Spolupracujete s armádou?

S Armádou České republiky jsme uzavřeli memorandum o spolupráci [spolupráce na poli humanitární činnosti AČR, v Olomouci, 15. března 2012 - pozn. red.] a mnozí vojáci, kteří se zúčastňují zahraničních akcí, jsou našimi členy, postulaty nebo compagnony. Když se vyřazovaly autolékárničky jako nevhodné, podařilo se nám zorganizovat akci Lékařičky pro Logar. Jsem hrdý na to, že v Liberci na arciděkanství jsme našli velikánskou podporu. Posbírali jsme jich několik set, ale v rámci republiky jich bylo patnáct tisíc. Armáda je svezla a dopravila do Afghánistánu, tam se to roztrýdilo a rozdělilo mezi děti. Některé výsledky jsme mohli prezentovat na jaře, kdy měl náš člen, vojenský kaplan Mgr. Leoš Halbrštát, v rámci křesťanské akademie v Liberci na univerzitě přednášku. České velkopřevorství převzalo záštitu nad myšlenkou připravit

medailku sv. Michaela archanděla pro členy zahraničních misí. Měl jsem možnost letos na jaře mluvit s vrtulníkovým letcem, který už byl v Afghánistánu dvakrát a předtím v Bosně. Řekl mi: „Já na rozdíl od manželky pravidelně do kostela nechodím. Ale když se něco stane, nejenom já, ale všichni utkáme za kaplanem.“ Z toho plyne ohromná úloha kaplanů! Jejich práce je náročná, to si vůbec nedovedeme představit. Náš spolubratr je výsadkář, musí plnit všechny úkoly, co ostatní vojáci, a k tomu má spoustu dalších věcí.

U nás na severu spolupracujeme s libereckou brigádou, náčelník štábu je můj student. I s kaplanem jsme navázali nějaké kontakty, tak uvidíme, co bude. Na všechno nestačíme, tak spolupracujeme i s jinými organizacemi, institucemi, s lidmi dobré víry.

Jaký význam pro Vás mají Hejnice?

Poprvé jsem tam byl v dvaapadesátém roce. Také jsem se dozvěděl od ctihodné sestry notrdamky Pakracie Jarolímkové, své bývalé třídní v první a druhé třídě, že v Hejnicích byla internovaná. Hejnice mě vždycky přitahovaly, ale nejenom mě, řadu dalších. Když tady pater Raban byl, na fakultě jsme se postupně blíže seznamovali, potom to přešlo do velmi hlubokého přátelství. Hejnice jsme si zvolili za duchovní centrum, protože je to místo pro nás velice blízko už tím, že jsme tady odtud, z Liberce. Chevalier Jan Uhura, který řediteluje domovu seniorů v Jindřichovicích, je z Raspenavy. V Hejnicích jsme mívali s paterem Rabanem každoročně několikadenní exercicie, nejenom pro severní Čechy, ale jezdili sem i z vedení řádu. Vždycky to mělo ohromnou úroveň. Letos jsme to bohužel přerušili, protože jsme byli všichni zdravotně rozsypaní. Ale hodláme se s paterem Pavlem Andršem domluvit, že bychom tradici exercicií obnovili. Pro mě je to ještě tím sympatičtější, že pater Andrš maturoval ve škole, kde jsem řediteloval, a jeho maturitní vysvědčení je mnou podepsané.

Jak se stal pater Raban lazariánem?

Seznamoval jsem ho s řádem a získal jsem ho pro řád. Potom k tomu monsignore Koukl dal

souhlas. Vstupoval v hodnosti kaplana, myslím, že to bylo v roce 2006, při příležitosti mezinárodního reunionu v katedrále v Praze. Měl českou a anglickou homilii. V roce 2010 byl povýšen do hodnosti senior kaplana, což je pro kněze ekvivalent rytíře. Na patera Rabana pořád vzpomínáme v rámci celého velkopřevorství, i u Rakušanů a Slováků, jako na velkou osobnost.

V čem spočívá rytířství v 21. století?

Je to rytířství ducha a víry. Zásady, které člověk musí nejenom proklamacovat, ale žít. Ne že by rytíři byli vždycky ideální, to rozhodně ne, ale je to určité pojetí života. Otázka vnitřního prožitku, vnitřního chápání, vnitřního postoje. Hůř se to definuje. A také jsou věci, které prostě jaksí nejde udělat, protože by to bylo v rozporu.

Řádový kříž je zelený s osmi hroty a symbolizuje osmero rytířských ctností: víru, naději, lásku, milosrdenství, statečnost, spravedlnost, moudrost a umírněnost.

Co byste vzkázal dnešním mladým mužům?

Jsem dosti konzervativní, i co se týká hudby, jak mně vnuk vyčítá. Bohužel nebo naštěstí jsem člověk první poloviny dvacátého století, tam jsou mé kořeny. Zažil jsem válku, zažil jsem řadu dalších změn, ale v každém případě musím říct, že když někdo brečí - i když jsou samozřejmě i případy odůvodněné - taková ta blbá nálada, pesimismus, tak to pramení z neznalosti spousty věcí. Kdyby si jen přečetli české dějiny, co katastrof se tady přehnalo: husitské války, třicetiletá válka, mor, cholera, sedmiletá válka, válka v šestašedesátém, první světová, druhá. Pořád je to dnes daleko lepší, než bývalo. Spousta lidí si vůbec neuvědomuje, že ve čtyřicátých a na začátku padesátých let si u nás nikdo nebyl jistý životem. A přesto lidé stejně jako za války uzavírali manželství za účelem mít potomky, chodili do

biografu, na tanečnice a tak dále. Ono je to daleko složitější, než se hodí politikům nebo některým populistům do krámu. Ten svět je složitý, i když se podíváme na dvoutisíciletý vývoj církve, v některých stádiích velmi komplikovaný - a přesto církev drží svou linii.

Je řada věcí, které nelze racionálně vysvětlit navenek - člověk to musí prožít. Vzpomínám si na debaty, které jsme měli s Milošem Rabanem. Naše exercicie se vždycky táhly až přes půlnoc. On nám ukazoval hloubku! Nebo když nám několikrát přednášel v rámci Křesťanské akademie. Neměl vždycky všechno připravené, někdy vytvářel homilii, přednášku na místě, hledal výraz, to bylo strašně silné. Nebo když nám líčil celou historii Hejnic a ukazoval nám, jak je znovu vybudoval. To byly chvíle, které se nedají přetlumočit. Jsou věci, které prostě cítíte - a já nemám takovou slovní zásobu, abych je popsal. Profesor Vladimír Směkal mluví o určitém pocitu slasti, který někdy člověk může pocítit při modlitbě, při některých pozitivních akcích. Takové chvíle nejsou běžné, ale vyskytují se.

Náš nestor profesor Oskar Andrysek [onkolog, primář následné péče v Nemocnici Měšice - pozn. red.] tvrdí, že základní imunitu si člověk vytváří sám a že pozitivně (říká optimisticky, protože je ze staré školy) naladění lidé se léčí daleko lépe, mají daleko vyšší šanci na přežití. Říká: „Já to mám statisticky doložené. Dneska fyziologové dokazují, že veselá mysl, to je půl zdraví.“

Stárneme, ale máme zaručený přísun mladých, šikovnějších v řadě věcí. Teď budeme mít několik nových členů z řad vojáků, kteří jezdí na zahraniční mise; hlavně realizační týmy - to je naše nová orientace. Bohužel celá řada těch mých vrstevníků tady už není, tak si člověk říká každé ráno a každý večer Pane, děkuji ti.

Připravila Hana Klára Němečková

V Hejnicích při Pouti smíření (2012). Vpravo chev. Jan Uhura. Foto Hana Němečková

Není nás málo!

Farní obvod Lovosice se rozkládá kolem farních kostelů sv. Václava v Lovosicích, sv. Antonína Paduánského v Milešově, sv. Martina ve Velemíně a sv. Matouše v Prackovicích nad Labem, z údolí Labe až k Milešovce. **R.D. Roman Karol Depa**, Polák, zde působí od října roku 2010. Jako nový administrátor byl farnosti oficiálně představen vloni při svatováclavské pouti.

Jak daleko to máte do rodné Kamionky?

Přes Drážďany je to kolem 770 km. Přes Prahu, Hradec Králové o 100 km méně, ale časově o půl hodiny déle. Cesta po dálnici je rychlejší a bezpečnější, tak jezdím přes Drážďany, jednou za dva měsíce. Vychází to na osm hodin za volantem plus nějaká přestávka, benzínka, breviář.

Farnost Lovosice

Šel jste do semináře hned po maturitě?

To ne, to byl boj. Tancoval jsem na střední škole ve folklórním souboru, moc mě to bavilo. Vystupovali jsme po festivalech po celém Polsku i v zahraničí. Potom jsem nastoupil na vysokou školu ekonomickou, ale po dvou měsících studia se ukázalo, že to není pro mě. Tehdy jsem začal myslet na kněžství. Nakonec jsem z té vysoké školy odešel. Ale i potom nějaký ten vnitřní boj byl... Na jaře před zkouškami do semináře jsem se ještě pokusil stát policistou, hasičem, vojákem z povolání a studovat jinou vysokou školu. Když se dívám zpátky, vidím, jak jsem hledal a jak mě

Bůh směřoval. Ani potom v semináři to nebylo lehké, měl jsem pochybnosti. Velice mi pomohl náš duchovní otec v semináři, ze kterého jsem cítil, že on nepochybuje, ale ví, je o mém povolání přesvědčen na 120 procent.

14. května 2005 jsem přijal kněžské svěcení.

Pět let jste působil jako kaplan. Jak se stalo, že jste přišel k nám do diecéze?

„Český motiv“ se objevil poprvé v šestém ročníku semináře při takzvaném skrutiniu, kdy biskup hovoří soukromě s jáhnem před vysvěcením. Mě se biskup zeptal: „Když bude někdy v budoucnosti potřeba, abys jel na misie - pojeděš?“ Zaskočilo mě to, ale řekl jsem, že jestli taková potřeba bude, tak pojedu. A biskup dodal: „Byl u nás v Rzeszowě kardinál Vlk z Prahy a žádal o kněze.“ My jako bohoslovci jsme se hodně modlili za misie, ale Pán Bůh mi ukázal až později skrze lidi, že je potřeba a možnost odjet do ciziny. První tři roky jsem působil jako kaplan ve farnosti Godowa, potom mne biskup přidělil jako druhého kaplana panu faráři Janu Bylinowskému ve Wielopolu Skrzyńskim, který onemocněl na rakovinu. První kaplan byl Stanisław Szeliga, rodný bratr Józefa Szeligy, vikáře z Litoměřic. Pater Józef v té době svého bratra několikrát navštívil. U kávy se povídalo, co je nového. Nijak mě nenutil, abych přijel, jen vyprávěl, jak působí a jak to vypadá v Čechách. Potom pan farář zemřel, přišel nový farář, Stanisław z farnosti odešel, já jsem zůstal. Po nějaké době jsme si se Stanisławem naplánovali, že pojedeme navštívit otce Józefa do Litoměřic. A tehdy mě napadlo, jestli bych tam v diecézi nemohl pracovat. Ptal jsem se samozřejmě hodně Pána Boha, co mám dělat. Moudří lidé mi radili: „Zeptej se biskupa. Co on řekne, to bude.“ Když jsme v polovině července 2010 přijeli do Litoměřic, už jsme měli dohodnutou návštěvu otce biskupa Jana Baxanta. Po půl hodině rozhovoru mi řekl: „Jestli biskup rzeszovský dovolí, tak já te přijmu.“ Začátkem srpna

jsem šel za svým biskupem Kazimírem, který přijal mou nabídku s tím, že budu moci odjet už v září nebo za rok. Potom už jsem nechal všechno na Pánu Bohu a čekal na „papír“, co bude. Papír přišel o prázdninách... Všechno se podařilo tak rychle! Přijel jsem v září. A koncem září byla fara v Lovosicích prázdná... Tak věřím a doufám, že v tom byl Boží plán.

Kostel sv. Václava v Lovosicích. Foto Roman Depa

Jaké byly Vaše první zážitky z Lovosic?

Mám takovou paměť, že si zážitky hodně málo pamatuji. Při mé první mši svaté v češtině v kostele v Lovosicích jsem měl trému, ale jen trochu. Byl to takový zážitek, že... už sloužím! Samozřejmě z toho vyplývala radost. Myslím, že to bylo 7. října na památku Panny Marie Růžencové. Měl jsem velice pozitivní dojem z toho, jak mě farnost přijala. Moje čeština byla špatná, ale nikdo mi to nedával najevo. Důležité je, že pater Józef byl na začátku mého působení v Lovosicích administrátorem farnosti. Do poloviny ledna 2011 jezdil z Litoměřic každou neděli sloužit a kázat.

Co Vy a český jazyk?

Měl jsem dvě učitelky. Paní Zdenka Švejdomá bydlí v Ústí nad Labem. Jezdil jsem za ní z Litoměřic skoro každý den. Ně-

kolik hodin denně jsme strávili nad češtinou, potom jsem se vrátil na oběd do Litoměřic. Po mši svaté jsem „běhal“ s misálem za paní Marií Brúnovou, abych se naučil správně číst, hlavně „ř“

Interiér kostela sv. Václava v Lovosicích

a „h“. Jsem velice vděčný svým učitelkám, že mi věnovaly tolik času a trpělivosti. Kázání doteď připravujeme na Skypu, to je velice dobrá věc. Také jsem prosil děti na náboženství a ministranty, aby mě opravovali, protože mi to pomůže. Ví, že se musím ještě hodně naučit.

Co jste se za ty dva roky ve farnosti naučil?

Co vyplynulo z rozhovoru s otcem biskupem, když mě ustanovoval administrátorem: důležité je, aby lidé, věřící, nevěřící, hledající, věděli, že katolická církev je otevřená, že je pro všechny. V Polsku nejsme nastavení na práci s takzvanými nevěřícími, tedy alespoň ne v té diecézi, odkud pocházím. Ale mně je český styl bližší, i když se jej teprve učím. Přípravy na křest, bířmování, výuka náboženství i individuální rozhovory jsou pro mě hodnotnými možnostmi, kdy poznávám lidi. Lidé potřebují Pána Ježíše, a to je základ. Na každé mši svaté jsou vždycky lidé. Nejsou to davy, ale jak říkal pan biskup nebo i jiní kněží: když přijde v neděli 60 nebo 70 lidí, na Lovosice je to docela hodně. Pro mě je to pozitivní. I vývoj spolupráce s městem a kulturním střediskem Lovoš: daří se dělat různé akce a koncerty - a to mě těší.

O farnosti

Konkurence Zdislavě

Jako každý kněz bych chtěl, aby se farnost rozvíjela a měla Boží úspěchy. Chceme dělat, to říkám s úsměvem, konkurenci Zdislavě: budeme pro naši farnost vydávat malé noviny. Kolega kněz z Polska, Tadeusz Kukulski, nám koupil kopírku. Mám zkušenost z mé první farnosti, kde pan farář už přes patnáct let píše sám takové mininoviny s ohláškami, intencemi, malým článkem, křížovkou pro děti, vtipy. Myslím, že to je dobrý nápad. Ještě najdu tým lidí, kteří budou otevření k pomoci. Nebylo by moudré, abych časopis dělal sám: farnost, to je společenství. A když už budeme připravovat časopis, nebude problém dát jej na web - ten ještě nemáme.

Opravy kostelů a varhan

Opravy kostelů v Lovosicích, Milešově a Prackovicích a také varhan ve Velemíně mají, myslím, správný směr. Spolupráce s biskupstvím i městem a krajem je velice dobrá. Lidé ve farnosti jsou velmi obětaví. Když jsme potřebovali na varhany, přispělo hodně lidí. Musíme ještě dokončit opravu varhan a opakovat opravu omítky v Sulejovicích. Kostel v Medvědicích čeká.

Společné aktivity

Každé úterý se hodinku před mší svatou schází v kostele nebo v zimě v kapli na faře modlitební skupina. Modlí se sami, nemusím být s nimi. Jednou se čtrnáct dní ve středu po mši svaté máme na faře „Křesťanské rozhovory“. Něco si vždycky

připravím, potom je čas na otázky, rozhovor. Takových setkání už bylo patnáct. A máme jednu novinku: jednou za měsíc se bude konat v kostele svatého Václava v Lovosicích adorace Nejsvětější Svátosti (v třetí sobotu ve dvacet hodin). První byla 21. července.

Spolupráce s charitou

Farní charita Lovosice existuje již 19 let. Velice důležitá je mimo jiné její pečovatelská služba pro seniory a zdravotně znevýhodněné občany v Lovosicích a okolí. Od roku 2005 v Lovosicích velice dobře pracuje komunitní centrum pro děti a mládež Amicus. Působí zde i romský taneční soubor Lacho Amicus. Já do charity přicházím ve čtvrtek od tří hodin odpoledne. Máme takovou „hodinu náboženství“. Děti jsou malé i starší, někdy je těžké povídat něco zajímavého pro všechny, zaujmout je, ale jsem rád, že se ta setkání konají. Chci poděkovat všem dobrovolníkům, kteří pečují o charitní šatník, pomáhají při každodenním provozu nebo organizaci různých akcí.

Po prázdninách do školy?

Chtl bych do budoucna navštěvovat školy - hlavně základní, a možná i gymnázium. Na obědy chodím do školní jídelny. Jednou jsem se například zeptal učitelky češtiny na Bibli ve školních osnovách. Navrhla, že mě pozve do hodiny. Je to pro mě zajímavá příležitost. Rád bych také od nového školního roku oslovil ředitele s možností vyučování náboženství. Na kopírce uděláme nějaké hezké letáčky...

Noc kostelů 2012. R.D. Roman Depa a Vladimíra Nováková při přepisování Bible. Foto Martin Brižda

Služby ve farnostech

Co bych udělal, kdybych neměl kolem sebe lidi? Velice málo! Na farníky z Lovosic i z ostatních farností se mohu spolehnout. Není možné zde jmenovat všechny, kdo jsou ve farnosti aktivní, ale vážím si každé pomoci každého člověka a za ni děkuji!

V Lovosicích je varhaníkem pan Jiří Stýblo, který u nás hraje už dlouhá léta. Druhým varhaníkem je pan Martin Maxmilián Kaiser, velice šikovný mladý člověk. Pan Jiří Kudrman občas při mši svatě hraje na soprán saxofon. Nemohu říct, že máme farní sbor, ale už pravidelně několik let se dávají dohromady zpěváci z velmi různých míst a nacvičují v kulturním středisku Lovoš skladby na Vánoce, Velikonoce a poutní svatováclavskou mši svatou. Zpívají vždycky za doprovodu varhan a orchestru. Město jim přes kulturní středisko hradí náklady na dopravu - někteří přijíždějí zdaleka. Na letošní pouť začali cvičit už někdy v červnu. Službu kostelníka zastávají paní Jana Patlejšková a František Šedivec. O květinovou výzdobu a farní zahradu se stará hlavně paní Anna Hieková.

Ve Velemíně pečuje o kostel paní Miluše Bukáčková. V Sulejovicích je to paní Zuzana Szymanská, paní Markéta Stará zde hraje na varhany a velmi často ji doprovází pan Milan Gábor na housle a pan Martin Burian na kytaru. Už několikrát po mně chtěli mši svatou v polštině: „Chceme nerozumět jazyku, chceme se zkusit vcítit do role polského kněze!“ - říkali. V Lukavci kostelníci paní Hana Dlouhá, v Milešově pan Vojtěch Hora, v Medvědicích manželé Bašusovi. V Prackovicích se mše svatě pravidelně nekonají, kostel si vypůjčilo Občanské sdružení

Přehled bohoslužeb

Lovosice, kostel sv. Václava
ne 9.00 hodin
út, st, pá 16.30 hodin (čas letní 17.30 hodin)
čt 7.30 hodin

Lukavec, kostel sv. Prokopa
út 15.00 hodin, jednou za 14 dní

Sulejovice, kostel Nejsv. Trojice
ne 10.30 hodin

Milešov, kaple v domově důchodců
pá 9.00 hodin

Velemín, kostel sv. Martina
so 10.00 hodin

„Za Prackovice krásnější“ za účelem opravy. O Vánocích zde občané již dvakrát slavili půlnoční - elektřinu na osvětlení dodával diesela agregát zajištěný paní starostkou Mgr. Andreou Svobodovou Křešovou, umístěný za kostelem. Mše svatě sloužil kanovník Martin Davídek.

Máme osvědčenou skupinu ministrantů: v Lovosicích kostelník František, Alberto Dongala a jeho dcera Anička, sestry Lucka a Vlastička Boháčkové, Petr Urban, v Sulejovicích Filip Horký.

V Milešově na zámku je domov důchodců s krásnou kaplí. Na mši svatou v pátek přichází kolem deseti lidí. Doprovází je tři zdravotní sestry, které se také střídají ve čtení.

Poutě a kaplírovská mše svatá

Svatováclavskou pouť v Lovosicích slavíme vždy 28. září od deseti hodin. V Medvědicích na svatou Kateřinu 25. listopadu, jinak se zde mše svatá slaví o Vánocích. V Lukavci na svatého Prokopa 4. července, v Sulejovicích na Nejsvětější Trojici a ve Velemíně na svatého Martina 11. listopadu. V kostele svatého Antonína Paduánského v Milešově se nachází hrobka Zdeňka Kašpara Kaplíře ze Sulevic, který v roce 1683 zásadním způsobem přispěl k záchraně Vídně, a tím i křesťanské Evropy před osmanskou říší. Vloni 10. září se u příležitosti 400. výročí jeho narození konala v Milešově slavnost, jíž se zúčastnily stovky lidí včetně významných zástupců veřejného života a šlechty (Zdislava 2011/08). Letos 15. září ve 14 hodin mši svatou bude slavit generální vikář litoměřické diecéze P. Mgr. Stanislav Příbyl CSsR. Zúčastní se také velvyslanec Rakouské republiky Dr. Ferdinand Trauttmansdorff.

Petr Jílek, novokřtěncem

Petr Jan Jílek pracuje jako pedagog v nízkoprahovém zařízení Amicus. 9. června 2012 přijal křest v lovosic-kém kostele. S manželkou Jarmilou si udělili svátost manželství. Křest potom přijaly i jejich dvě děti, novorozená Ellen a malá slečna Natálie. Těto radostné události se účastnilo několik přátel a lidí z farnosti. Po mši svatě všichni spěchali na hostinu, ale podařilo se nám uloupit okamžik na krátký rozhovor:

Jaká byla Vaše cesta ke křtu?

Jsem původním povoláním kuchař. Jednou mě oslovili z Moravy z dětského tábora, že jim onemocněl kuchař, jestli bych nechtěl vařit. Vařil jsem na jednom táboře, druhém - a pak už jsem nevařil, ale jezdil jsem jako asistent dětí, které potřebovaly víc pomoci. Byly to křesťanské tábory, alespoň jednou v týdnu se tam sloužila mše. A to mě oslovilo.

Pamatujete si ten rozhodující okamžik?

Pamatuji. Právě jsem si ho přehrával v hlavě. Bylo to na mém třetím táboře. Do kostela bylo daleko, tak jednoho známého faráře přivezli k nám a on sloužil mši přímo v táboře. Pamatuji si přítom na naše děcka a ostatní lidi, co věřili. Líbila se mi jejich souhra, jak věděli, kdy mají vstát, kdy se mají modlit, že umí ty modlitby nazpaměť. Prostě mě to nějakým způsobem oslovilo. Moje budoucí manželka tam byla také. Patřila mezi ty lidi, kteří to „všechno znali“. Tak jsem se jí ptal: „Jak to, že to všechno znáš?“ Řekla, že do určitého věku chodila do kostela a její otec je věřící.

Když jsme se po čase vzali, rozhodli jsme se, že začneme v Lovosicích chodit do kostela. A začali jsme. Poznali jsme otce Romana, který tady byl krátce, tři měsíce. Příprava trvala rok a půl. Dvakrát jsme křest odložili. První kvůli narození dcery Ellen. Pak nám přibyla ještě jedna dcera z prvního manželství, Natálka, která od ledna bydlí s námi. Tak jsme to spojili.

Řekl jste, že jste chtěl uvěřit...

Věřím v Pána Boha, věřím v Ježíše. Pomohli mi k tomu moji přátelé, jako třeba můj kmotr Václav Farář z Brna.

Připravila Hana Klára Němečková

S Radkem Rejškem
za památnými varhanami
kostelů litoměřické diecéze

Varhany kostela sv. Alžběty v Teplicích-Šanově

Badatelé v oboru historie varhan a varhanářství při identifikaci nástrojů, jejichž původ a historie nejsou dostatečně známy a ověřeny buď přímými fakty, nebo v pramenech, jsou občas nuceni konstruovat hypotézy třeba i podle regionálních hledisek (který varhanář v té či oné

oblasti působil, zda tam či jinde měl dílnu nebo se tam přiženil, případně zda se i do vzdálených lokalit dostal díky dobrým vztahům s konkrétním šlechticem nebo církevním řádem a podobně). Vždy, když se nějaké zajímavé dílo objeví v oblasti, kde by se teoreticky vůbec nemělo vyskytnout, vyvolá to řadu otázek a badatele to provokuje ke zvýšenému úsilí ve vyhledávání faktů, souvislostí atd. U varhanářů 17. a 18. století jde mnohdy o příběhy, které by vydaly na románové literární zpracování (samozřejmě pokud nejde o transfer provedený v naší době, kdy regionální hlediska díky dopravním a komunikačním možnostem už úplně ztrácejí na významu). V 19. století, kdy se právě zmíněné možnosti dopravy začaly výrazně rozvíjet, je přítomnost pro tu či onu oblast netypického díla sice ještě stále poněkud překvapující, ale s přihlédnutím k tomuto rozvoji musíme přijmout fakt, že teritoria působnosti vyhledávaných a ceněných varhanářů se začala výrazně zvětšovat. A tak se třeba původně typický venkovský podkrkonošský varhanář Josef Prediger (stavitel v časopisu Zdislava zmíněných varhan v Bozkově) dostal přes Prahu až do jižních Čech, kde by jeho díla

skutečně vůbec nikdo nehledal ani při uplatnění bujně fantazie (varhany farního kostela v Strmilově v kraji zvaném „Česká Kanada“ nedaleko rakouských hranic). Jiný varhanář té doby - Karel Vocelka z Prahy - zanechal významná díla, řečeno doslova, v oblasti od Šumavy až po Krkonoše a od Českého lesa po Vysočinu...

Přítomnost rakouského varhanáře Josefa Breinbauera na severu Čech však přeci jen trochu překvapí. Varhanářská rodina Breinbauerů z Ottensheimu si na nedostatek zakázek rozhodně nemohla stěžovat a v době největší konjunktury firmy „taktak stíhala“ (řečeno jazykem současných teenagerů). Největší množství jejich nástrojů nacházíme v oblasti od Lince až po hranice s Českou republikou, ale i na našem území varhanářství Breinbauerových zanecha-

lo několik vynikajících a krásných nástrojů (Vyšší Brod, Rožmberk, Chvalšiny, Černá v Pošumaví atd.). Zakladatelem firmy byl **Josef Breinbauer** (1807-1882). A právě z jeho díla se na našem území dochovaly velmi zajímavé velké varhany v kostele sv. Alžběty v Teplicích (1877) a menší, rovněž pozoruhodné varhany, na kůru farního kostela v Chvalšínách nedaleko Českého Krumlova (1881). Jak se varhanář z rakousko-

českého pomezí dostal až do severočeských Teplic? Nejspíš šlo o doporučení nějakého vlivného lázeňského hosta, který se v době stavby kostela sv. Alžběty v teplických lázních léčil a měl na Breinbauerovo varhanářství nějaké vazby, takže inicioval účast této firmy ve výběrovém řízení. Těžko zadání takové lukrativní zakázky dnes vysvětlit jinak. Varhany v kostele sv. Alžběty v Teplicích jsou nástrojem velkým a zvukově velmi impozantním. Ve dvou manuálech a pedálu je disponováno 20 rejstříků. Mají ještě zásuvkové vzdušnice a repetující pedál, což je projevem konzervatismu stavitele a někteří varhaníci pak právem poukazují na někdy výrazná omezení možností pedálového stroje, což hraje negativní úlohu při výběru literatury vhodné pro tento nástroj. Jinak jsou to ale varhany po všech stránkách báječné a usednout za jejich hrací stůl je skutečným zážitkem. Je potěšitelnou skutečností, že teplický varhaník, publicista a podnikatel Nikola Bojčev dělá pro jejich uvedení ve všeobecnou známost velmi mnoho a že jinak poněkud stranou odsunutý šanovský kostel pravidelně ožívá varhanní hudbou při festivalech i jednotlivých koncertech. I když se varhany jakžtakž drží v použitelném stavu, i tady se při důkladnější prohlídce projevuje stále naléhavější nutnost pietního restaurování cenného památného nástroje.

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog

Křest Petra Jílka. Foto Hana Němečková

Svatý Václav, patron vytrvalosti v dobrém

Pozvolna vstupujeme do podzimního času, který je neodmyslitelně spjat s postavou našeho národního světce a hlavního patrona Čech, se sv. Václavem. Jistě jste slyšeli mnoho promluv a přednášek, které se touto výjimečnou postavou našich dějin zaobíraly. Může nás tedy ještě něco na životě sv. Václava překvapit? Má nás čím oslovit? Stejně otázky si můžeme položit při četbě evangelií, která už také známe téměř

napaměť, a přesto Kristus nás vždy znovu překvapí nepředvídatelností svých odpovědí a nejinak je tomu i s jeho svědky, tedy se svěťci.

Není to tak dávno, co se mi do rukou dostaly tři legendy: latinská legenda *Crescente fide*, Gumpoldova a Kristiánova legenda. Pojednávají o životě svatého Václava, každá svým způsobem, s jinými důrazy. Zajímavý je pohled do mládí knížete Václava, to bylo velmi pohnuté. Za hloubkou Václavova duchovního života, jak velmi dobře

víme, stojí jeho babička sv. Ludmila, jejíž násilná smrt musela mladou duši jejího vnuka velmi ranit. Václavovi se pak mělo dostat jiné výchovy, která měla být prosta všeho náboženského života, neboť prý „kníže dal se převrátit od kněží a stal se skoro mnichem“, jak praví jedna z legend. A nejen to, mladý Václav byl podle Gumpolda zván k pohanským slavnostem, avšak marně. Horliví kněží byli dokonce ze země vyháněni, aby neměli na knížete vliv, Václav byl nucen modlit se ve skrytu a kněze přijímal potají v noci.

Vše se změnilo v počátcích jeho vlády. Kristiánova legenda klade knížeti do úst tato slova, která měl vyřknout v den, kdy se ujal vlády: „Proč, synové zločinců a símě prolhané a mužové nešlechtní, bránili jste mi, abych se naučil zákonu Pána našeho Ježíše Krista a poslouchal jeho přikázání? Protiví-li se vám Kristu sloužit, proč jiné nenecháte? Byl-li jsem pak já až doposud pod vaší péčí neb mocí, od nyníška ji odmítám a Bohu všemohoucímu za upřímného srdce chci sloužit.“

Václavova mladá duše tedy dozrávala mezi sebezapíráním a utrpením, jak je tomu velmi často i dnes. Václav není jen kníže, hrdina, bohatýr a národní světec. Svým životem může velmi hluboce promlouvat k mladým lidem, jejichž víra zraje, nebo kteří musí „svou“ víru hájit. Svou vytrvalostí v dobrém je sv. Václav schopen oslovit každého, komu se v dětství nedostalo lásky, na kterou má každý člověk neodvolatelné právo a kterou musí člověk dostat, i kdyby měl o ni poprosit samotného Boha. Představme si, jaký asi mohl vzniknout vztah mezi Václavem a jeho matkou Drahomírou, anebo bude možná méně depresivní si tento vztah ani nepředstavovat, vezme-li v úvahu Drahomířino tvrdé a mnohdy nemilosrdné vystupování (stála za vraždou sv. Ludmily atd.). Boží láska se však ukazuje vítězná všude a vždy. Tak i v polokřesťanských Čechách mohl dospět muž veliké víry, ke kterému se obrací v modlitbách celé zástupy lidí, a někdy i státníků.

Kníže Václav se ujímá své vlády ve věku asi osmnácti let, tedy jako mladíček, jehož nezkušenost měla, podle legend, doplnit jeho zbožnost. V Gumpoldově legendě se setkáváme s programem mladého knížete, který ukazuje na světovou energičnost, horlivost a rozhodnost. Píše se zde: „*Ať láska k míru vře doma i venku v zemi. Soudcové ať se střezí podoracováním poškozovat práce jakékoli prospěšnosti. Ať nikdo z vás se již nedopouští ohavnosti vraždy, již jste se často poskornili. Neustanete-li od porušování tohoto zákona z bázně před nejvyšším Králem, pak vězte, že hněv náš uzplane proti takovým nešlechtníkům, a rozpálen horlivostí Boží, dám jim stít hlavu.*“

Svou horlivostí v naplňování tohoto programu překvapil Václav mnohé, kteří ho vnímali jako mladíka, který neměl na mysli nic jiného než modlitbu a zbožné skutky. Jeho spolupracovníci označovali za příčinu všech nepokojů jeho matku Drahomíru, dokonce tvrdili, že se ona sama chystá zavraždit oba své syny, Václava i Boleslava, aby se mohla ujmout vlády. Tento úmysl však Drahomíra nikdy neměla, přesto ji Václav vyhostil do ústraní na Budeč, nebo někam do ciziny, než se situace uklidní. Svůj rozkaz odvolal tehdy, když byla jeho matka očistěna, ta se dokonce, podle první

legendy staroslověnské, zcela smířila se směrem vládnutí svého syna: „*Ona se pak radovala z úry svého syna a z dobrodiní, která prokazoval.*“

Další řádky legend popisují světce svatost, jeho nezměrnou pokoru a obětavost, ale i to, jak bojoval s vlastním hříchem, jak spěchal nejen na jitřní mši, ale i ke svátosti smíření. Byla to asi především jeho citlivost na všelijaké formy zla, která knížete vedla o to více k modlitbě a životu s Kristem. V tom je nám velikým vzorem, nerezignoval před zlem. Jeho způsob vedení státu, který je založen na křesťanství, totiž jistě nebyl po chuti mnohým vladykům, kterým se dozajista nechtělo trávit svůj čas v kostelích... Václav však trval na svém, věděl, že jen vytrvalá modlitba a setrvání v dobrém může svět učinit prostorem, ve kterém se dá skutečně žít.

To, že nakonec končí svůj život rukou svého bratra Boleslava, by se mohlo jevit jako prohra, jako slabost dobra. Pravý opak je však pravdou a český národ to bohudíky pochopil. Nedlouho po své smrti se Václav stává národním světce, kterému jsou zasvěceny křesťanské chrámy, tím prvním je bazilika sv. Václava v Praze-Proseku. S Václavovým jménem se setkáváme i ve starých martyrologiích a jeho zpodobnění nalézáme již ve 13. stol. na vnější fresce baziliky St. Maria in Trastevere v nejstarší části města Říma. Oltář sv. Václava, který je jedním z bočních oltářů svatopetrské baziliky někdy od 14. stol., mluví za vše. Nakonec byl svátek sv. Václava roku 1670 vyhlášen jako závazný pro celou univerzální církev.

Bylo by však žalostně málo kochat se slávou jednoho z našich předků. Je třeba vstoupit do života se stejným odhodláním a silou, jak to učinil i sv. Václav. Jedině tak se můžeme hlásit k jeho odkazu, jinak by šlo jen o vnější lesk a fasádu, kterou zakrýváme své komplexy, a nechuť jít cestou za Kristem, která je vždy cestou kříže, kříže, který ale sv. Václav jistě miloval, a proto byl pro něj cestou a ne hrůzou.

Kěž nám sv. Václav vyprosí vytrvalost v dobrém, abychom stáli, který on založil, přiváděli k Bohu a ne k rozkladu.

R.D. Pavel Andrš, Hejnice

Biřmování ■ začátek nové životní etapy

Ústí nad Labem – arciděkanství
Biřmování, které se v naší farnosti uskutečnilo v roce 2011, pomohlo řadě mladých i dospělých lidí prohloubit svoji víru a zapojit se do života církve, více za ni převzít zodpovědnost. Tak se dar Ducha svatého stal posilou nejen pro ně, ale také pro celou farnost. Svědčí o tom také svědectví a osobní zkušenost dvou z nich.

R.D. Miroslav Šimáček, ústecký arciděkan

Dnes je to přesně rok, co jsem přijal svátost biřmování spolu s dalšími biřmovanci z naší ústecké farnosti. Během naší dvouleté cesty, kdy jsme se pravidelně scházeli a připravovali, se vytvořilo nové společenství. Největším zážitkem byl asi víkend strávený v Izerských horách v Desné, kde jsme ještě více stmelili náš kolektiv. A také se vytvořila parta mladých, kteří se poté vydali na pout' do Madridu. Osobně jsem ani nevěděl, co mám od této svátosti očekávat, ale s postupem času mi to docházelo. Uvědomil jsem

Biřmovanci z arciděkanství Ústí nad Labem s R.D. Miroslavem Šimáčkem, rok 2011.

Foto Michaela Benešová

si, že Duch svatý je rovnocenný s Otcem i Ježíšem. Dříve jsem se v modlitbě svěřoval především Bohu, ale teď vím, že i Duch svatý má velkou moc. Je to láska mezi Otcem a Synem. V letošním roce, kdy jsem maturoval, jsem pocítil moc Ducha svatého a jeho sedm darů. Po celou tu dobu mi dodával klid a jistotu.

Jakub Bohm

Biřmování pro mě znamenalo získání dospělosti v křesťanském životě. Rozšířila jsem si znalost katechismu. Nyní snad opravdově žiji křesťanský život a budu ho moci obhájit. Biřmování posílí člověka v odhodlání vykročit do křesťanského života tou pravou nohou.

Dvouletá příprava na biřmování pro mě znamenala příjemné setkávání s milými lidmi, mládeží. Znamenala

možnost zakusit křesťanské společenství, tak jak na něj skoro nikdy nemám čas (například víkendové soustředění). Byla to tudíž jedineč-

Napsali jste...

ná pozitivní zkušenost. Na přípravu vzpomínám ráda. Témata byla vždy zajímavá a vyčerpávající.

MUDr. Martina Kučerová

Železný Brod - děkanství

Svátost smíření je duchovní dospělost, kdy člověk přijímá dary Ducha svatého. Co to pro mě znamená, vám sdělím až po biřmování. Sama jsem zvědavá, jaké to bude. Proč jdu k biřmování?

Chopila jsem se příležitosti. Přijde mi dobře vstoupit do občanské plnoletosti jako dospělý křesťan.

Veronika, 17 let

Biřmován chci být, protože doufám, že mi to pomůže více sjednotit víru s běžným životem a pomůže mi to lépe zvládat každodenní činnosti s větší silou atd.

Jiří, 19let

Je to pro mne jedna z důležitých svátostí, které patří k mému životu. Je to pečť ke křtu. Chci být prostoupena Duchem svatým.

Bernadeta, 17let

Hřeším myšlením, slovy i skutky. Věřím, že po přijetí svátosti biřmování s pomocí Ducha svatého najdu pro své bližní správné myšlenky, slova i skutky. Je to mé přání.

Jana, 70 let

Víra v Boha a Jeho přítomnost v mém životě je pro mě nejdůležitější věc na světě. Když tedy mohu přijmout svátost biřmování, přijmout Boha - Ducha svatého, dostávám se tak stále víc do Boží Trojice a to si přeji, protože mi je s Bohem dobře a protože On miluje mě a já miluji Jeho.

Markéta, 28 let

Svátost biřmování je pro mne další krok k přiblížení se Kristu. Chci se nechat biřmovat, protože mi to pak bude dávat naději v to, že jsem ten krok opravdu udělal a přiblížil se mu.

Vojta, 16 let

O svátost biřmování jsem usilovala již dříve, ale nebylo to možné. Byla jsem

ve víře vychována a k víře vedena. Tato svátost je tak pro mě velmi důležitá. Očekávám hlubší vnitřní obnovu v Duchu svatém.

Anna, 60 let

Byla jsem pokřtěná u patera Jaroslava Boruckého. Tak jsem chtěla být i biřmovaná. Chci být dobrou křesťankou a pomáhat druhým - žehlit prádlo apod.

Aťka, 32 let

V mých 65 letech společně se svojí invalidní dcerou očekávám a doufám, že přijetím svátosti biřmování „chytanu druhý dech“, abych mohla dále pomáhat potřebným a vedla dceru k příkladnému životu. Podle hesla: V síle Ducha svatého chci být zdrojem dobrého.

Ladka, 65 let

Úvahy biřmovanců z Železného Brodu nám zaslala Veronika Havlinová, pastorační asistentka. Byli biřmováni 16. června 2012 biskupem Janem Baxantem v kostele sv. Jakuba Většího.

Jmenuji se Josef Borovka a pocházím z farnosti ve Velkém Šenově (Šluknovský výběžek). Ke svátosti biřmování jsem přistoupil před měsícem spolu s dalšími dvěma farnicemi. Byl a stále je to pro mě hluboký zážitek. Kdykoliv se potkáme, tak společně cítíme, že se na nás něco změnilo... Pokusím se vám nastínit, jak jsem dospěl k tomuto bodu v mém duchovním životě a jak se můj život od té doby změnil.

Je mi 19 let a již od svých prvních měsíců života se účastním bohoslužeb, vděčím za to svým rodičům, kteří mě nejen vychovávali ve víře v Pána, ale také mi byli, a věřím, že i nadále budou, skvělým příkladem ve způsobu života v dnešním světě. Křest jsem tedy přijal již jako nemluvně a poté jsem navštěvoval hodiny náboženství mé maminky a pravidelně sloužil jako ministrant v kostele. Okolo osmého roku se ale můj duchovní život bohužel nějakým způsobem „zaseknul“. Horko těžko jsem nacházel správné souvislosti mezi svým vyznáním a způsobem života. Toto se změnilo na konci minulého léta, když jsem se definitivně rozhodl ke studiu medicíny. Doktor by měl být člověk plný lásky, ochoty a soucitu, avšak právě tyto vlastnosti v posledních letech v tomto oboru mizí. Myslím, že se to

musí změnit. Díky tomu rozhodnutí jsem začal sám nad sebou přemýšlet, zda jsem opravdu takových vlastností schopen. Přirozeně mě napadlo o to prosit cestou křesťana - modlitbou. Čím víc jsem o tyto vlastnosti prosil, tím víc se mi jich dostávalo, a tak jsem poprvé došel k opravdovému poznání, že Pán mě vede a má se mnou určitý záměr. Uvědomil jsem si, že mi nestačí můj současný stav a že chci naplno žít v souladu a ve společenství s Pánem. Přišel jsem tedy za rodiči s tím, že bych chtěl přistoupit ke svátosti biřmování. Nedokážu říct, zdali je to překvapilo či ne, ale tak či onak mě v tom podpořili. Musím zdůraznit, že mě nikdy k ničemu nenutili, ani se mě nesnažili v této činnosti „popostrčit“. Myslím, že tato svoboda je naprosto klíčová při soužití s Pánem.

S Josefem Borovkou byly biřmovány Simona Hořová a Monika Pomahačová.
Foto Martin Gotthard

Tak jsem tedy začal chodit na přípravu k pateru Kadlecíkovi, faráři ve městě, kde jsem studoval na gymnáziu. Připravoval již mého staršího bratra, věděl jsem, že to je skvělý člověk. Během téměř dvouleté přípravy jsem poznával, že se vše otáčí k lepšímu, stává se jednodušším, přímějším a srozumitelnějším. Zkrátka, pocíťoval jsem Boží vedení. I myšlení se pro mě stalo mnohem snazším - většinou jsem ihned věděl, co udělat a co je správné. Měl jsem radost, že mě Pán takto vede a také jsem mu za to neustále děkoval.

Svátost biřmování jsem přijal týden před svou maturitní zkouškou, ze které jsem přirozeně měl velkou obavu a prosil jsem o dary Ducha svatého. Opět se mi těchto darů dostalo a já, který jsem na tom s prospěchem a učením nebyl nikdy nějak extra dobře, jsem byl doveden až k významnému s jedinou dvojkou. Opět při mně Pán stál a teď se pouze modlím, aby při mně stál i nadále. Toto již bude z mého velice zkráceného příběhu vše a myslím, že řada z vás má příběh podobný. Proto vás povzbuzuji, nebojte se o těchto laskavostech Pána mluvit, protože jsou věřící, kteří potřebují „nastartovat“ podobně jako já. Nikdy není pozdě!

Z dopisu Josefa Borovky, 4. 6. 2012

Ona celodenní slavnost mně představila dva muže, kmotra a otce jeho snoubenky (kmotra mého bratra), která zemřela před svatbou. Vstoupil jsem tak do mužského světa nejen dovršením křtu v rámci farnosti. Obrat od jinošství k povolání dospělému trval delší dobu, ale směr byl dán. Napříště návštěvy zmíněných v naší rodině již nebyly jen návštěvami mé matky, otec již nežil, ale byly i návštěvou mojí. Zatímco s křestní kmotrou jsem se dostával do separačního sporu i pro její pokročilý věk, vděčně jsem přijal nabídku nového partnerství. V dospělosti jsem se už se svým biřmovacím kmotrem nesetkal, přišli další blízcí a možná jich bylo i příliš.

R.D. Pavel Michal, Libčeves

Biřmován jsem byl v 17 letech ve svatovítské katedrále. Příležitost přišla tak náhle, že jsem nestačil absolvovat nějakou přípravu. Ale pan farář usoudil, že šest předcházejících let, po které jsem vztah k Bohu bral vážně a něco pro to snesl, stačilo jako dobrá příprava. Vzpomínám si ale, že jsem právě v roce svého biřmování častěji bral do ruky katechismus, jak jeden stoletý, tak i tzv. Tomáškův, a to jsem ještě o termínu biřmování nevěděl. Jakoby to byla určitá anticipace - vzít vztah k Bohu ještě vážněji a třeba i dospěle? Nakonec jsem biřmování přijal od arcibiskupa Tomáška, připravoval mě svým katechismem vlastně sám. Kladu si otázku, jakou podstatnou změnu prožije člověk v okamžiku přijetí biřmování? Odpovídám si: K tomu okamžiku přece má dorůst, jeho víra se má stávat dospělou, pak získaná milost může působit. A Bůh k tomu dává příležitost.

R.D. Pavel Ajchler, Tanvald

K víře jsem se dostala až v dospělosti, po narození prvního dítěte, pokřtěná jsem byla v roce 2006.

Už samotná několikaměsíční příprava na biřmování pro mne byla velmi obohacující. Výklad našeho skvělého pana faráře byl zajímavý, a navíc jsme se připravovali ve skupině s dalšími 16 biřmovanci, takže jsem poznala i spoustu milých a srdečných lidí. Samotný obřad biřmování pro mne byl krásným, nezapomenutelným zážitkem. Sice nemohu tvrdit, že jsem při obřadu pocítila nějaký náhlý impuls od Ducha svatého, ale zatímco křest a víra mi přinesly klid a pokoj na duši, při biřmování jsem pocítila nepopsatelnou RADOST! Po biřmování očekávám, že budu více,

pokorněji a s otevřenějším srdcem spolupracovat s Duchem svatým. Dále očekávám užší propojení s mými biřmovacími patrony - se sv. Zdislavou a sv. Pavlem.

Svědectví působení Ducha svatého při událostech vloni v listopadu, kdy mi neočekávaně zemřel nemocný otec:

Tatínek byl sice v dětství pokřtěný, ale celý život nevěřící. Onemocněl, zhoršil se mu zdravotní stav, byl hospitalizován v nemocnici, na můj popud se začal pomaličku vracet k víře. Jeho zdravotní stav byl vážný, ale nenapadlo mě, že by mohl tak brzy zemřít. Náš pohotový pan farář mu udělil svátost nemocných a smířil ho s Bohem. Ten samý večer jsem měla najednou neodkladnou potřebu zkontaktovat všechny tatínkovy příbuzné, aby za ním přišli do nemocnice. Byl to nelehký úkol, protože příbuzné z tatínkovy strany jsem téměř neznala, většinu jsem viděla naposled jako malé dítě. Jejich telefonní čísla jsem nakonec po usilovném pátrání získala. Druhý den po nedělní mši svaté jsem měla opět onu silnou potřebu všechny zkontaktovat a neměla jsem klid, dokud jsem tak neučinila. Všechny příbuzné jsem na odpoledne svolala za tatínkem do nemocnice a oni, přestože nebyli všichni místní a někteří měli původně jiné plány, tam dorazili a s tatínkem se setkali. Když jsem ten den jela do nemocnice já, cestou jsem se za tatínka jako obvykle modlila. Dříve jsem se modlila: „Bože, děj se tvá vůle, ale věz, že máme tatínka rádi. Chceš-li, uzdrav a vrať nám ho.“ Ten den se mi ale neustále drala na mysl jiná modlitba: „Pane Bože, chceš-li tatínka už odvolat k sobě (tatínek trpěl a měl velké bolesti), prosím, ať má krásnou smrt.“ Když jsem dorazila do nemocnice, pozdravila jsem se ve vestibulu s příbuznými a spěchala za tatínkem na pokoj, zjistila jsem, že právě zemřel, a to v náručí své nejmladší sestry, která byla toho dne poslední objednanou návštěvou. Tatínek zemřel v klidu a pokoji, smířený s Bohem, sice v nemocnici, ale v kruhu rodiny.

Pokaždé, když si na ty události vzpomenu, musím se pousmát, jak dokonale je Bůh režisér a zároveň mne zamrazí při myšlence, jak by mi asi dnes bylo, kdybych hlas Ducha svatého a Boží vnučnutí tenkrát nevyšly a tatínek by zemřel nezaopatřený a opuštěný.

Příspěvek Květy Novotné, 35 let (biřmovaná 20. 5. 2012 v Chomutově) zaslal R.D. Alois Heger, Chomutov

Minulý měsíc jsme si připomněli události roku 2002, kdy Českou republiku zasáhla ničivá povodeň. Před deseti lety, ve dnech 12. až 16. srpna, postihla tato přírodní katastrofa i sever Čech. Na Litoměřicku bylo zatopeno na 30 obcí a několik měst. Jednou z nich byly i Křešice, kde velká voda mimo jiné zaplavila dva kostely. Na události roku 2002 vzpomíná zdejší kněz Jaroslav Stríž.

Povodeň v roce 2002 byla největší povodň v historii obce Křešice. Zatopila oba zdejší kostely: mariánský (Navštívení Panny Marie) do výše téměř čtyř metrů a farní (Sv. Matouše) do výše zhruba jednoho a půl metru. Samozřejmě to odnesla i fara. V obci byl vyhlášen poplach - byla nařízena evakuace obyvatel a přísný zákaz zdržovat se v obydlích. Všechno jsme museli opustit a nechat být... Někde tu byla zatopena i první patra budov!

Já jsem měl vlastně štěstí v neštěstí. Mariánský kostel byl před rokem 2002 více než desetkrát vykraden, takže kromě kazatelny, lavic a oltářů v něm nezůstalo nic, co by mohla velká voda zničit. Škody by tak bývaly byly ještě větší. Voda v kostele stoupala do výšky kůru - kazatelna byla pod vodou celá a hlavní oltář voda zatopila do tří čtvrtin. Ve farním kostele byla situace lepší. Tam bylo nakonec jen asi metr a půl vody, to bylo velice dobré. Lavice tu sice plavaly, ale zničené nebyly. Na faře v přízemí jsem měl složený nábytek včetně nové kuchyně darované z Německa, dvě piana... To všechno vzalo za své.

Pokoušel jsem se zachránit, co se dá. A protože ve dne byla obec přísně hlídána, objížděl jsem kostely v noci, aby mě nikdo neviděl. Stejně mě ale viděli... V novinách pak psali, že su nejneposlušnější farář... Ale bylo to opravdu v zájmu záchrany majetku, protože se ještě dalo ledacos zachránit. Pádloval jsem tu od jednoho kostela k druhému na nafukovacím člunu, a dokonce i na nafukovacím lehátku. Nesehnal jsem pádlo, tak jsem používal brankářskou hokeyku... Zachraňoval jsem už jen ty lehčí předměty - nějaké sochy, obrazy. Pokoušel jsem se i něco z nábytku na faře, ale už se toho moc nedalo... Električka byla vypnutá, šlo to těžko...

Když voda opadla, do týdne jsme zprovoznili farní kostel. Museli jsme vyklidit bahno, všechno vyčistit, vydezinfikovat. Sušili jsme ho až do Vánoc. Ale už po týdně - v nedě-

Povodeň 2002

Vzpomínka kněze Jaroslava Stríže

li - jsem v něm sloužil mši svatou. To v mariánském kostele až za rok - do Vánoc jsme ho nechali větrat. Aby bylo vůbec možné oba kostely vysušit, museli jsme vysklít okna. Zdivo bylo mokré a začala opadávat omítka. Vysoušeče jsme tu měli až do zimy.

Moc mi tu pomohla jednak naše rodina, jednak moji přátelé a známí z Moravy a Slovenska. Z místních to nebyl nikdo. Každý měl dost starostí sám se sebou; každý zachraňoval svůj dům, svoje pole, svoje zahrady, svoje dvory... Na všechno jsem tu měl brigádníky - především z FATY-Mu z Vranova nad Dyjí. Ti zde totiž už předtím pořádali Antiochie. Po povodni pak všichni přijeli, bylo jich asi třicet, a za tři neděle byl mariánský kostel v pořádku. Denně tu pracovali nepřetržitě od rána do večera. A zdarma!

Škody po povodni byly veliké. Museli jsme nechat opravit omítky, zakonzervovat fresky, opravit oltáře... Finanční prostředky jsme získávali z různých zdrojů - krajských, státních, evropských. Takže jsme to tu dávali postupně dohromady. Pomohli mi například přátelé z Německa, z Pirny, kteří mi darovali lavice.

Když přišla o čtyři roky později další potopa, měli jsme v mariánském kostele metr a půl vody. Znovu byly poškozeny omítky, oltáře, a trochu i kazatelna. A znovu jsme opravovali. Při této druhé povodni se už ale voda nedostala ani do farního kostela, ani na faru.

Zajímavé bylo, že při povodni v roce 2002 byla socha Panny Marie před kostelem Navštívení Panny Marie zatopená přesně po bradu. Ve farním kostele jsem tehdy postavil sochu Matky Boží do vchodu kostela, aby ho chránila. Byla metr dvacet vysoká. Zatopena byla zase jen po krk. Lidé mi pak říkali, proč jsem tam nedal nějakou centimetrovou sošku, že by do kostela voda ani nevtekla... Při povodni v roce 2006 byla Panna Maria vedle mariánského kostela, zatopená opět jenom po krk... Tak všechny ty tři sochy Panny Marie byly zatopeny přesně jen po krk. Ani o centimetr víc.

Od povodně v roce 2002 se pravidelně každý týden setkáváme v kapli farního kostela k noční adoraci. Probíhají v létě, v zimě, vždy od pátečního večera sedmi hodin, půl osmé - jak kdy - do sobotního rána půl páté. Nepřetržitě každý týden od té potopy. Ještě nikdy jsme nevynechali! Předtím jsme je měli jednou měsíčně. Bohužel na ně přicházejí jen cizí lidé. Schází se jich tu od deseti do dvaceti. Nejbližší jsou z Ústí nad Labem, Prahy, Liberce, pak je to hlavně Morava a také Slovensko. Z místních nikdo. Vlastně ano, jeden - Mirek Malý, který nám sem občas přijde zazpívat Ave Maria.

Na Litoměřicku především v okolí soutoku Labe s Ohří vytvořila povodňová vlna jezero o šíři zhruba osm kilometrů, které se táhlo až na Mělnicko. Z obcí a měst se staly ostrovy. Labe v Ústí nad Labem kulminovalo na 11,9 metrech (přičemž normální maximální stav zde činí 3,5 metru).

Povodni v roce 2010 byly poškozeny i další církevní stavby v litoměřické diecézi - např. kostel sv. Vojtěcha v Počaplech na Litoměřicku (Zdislava 2010/02).

Připravila Jana Michálková

Mariánský kostel. Až sem sahala voda...

Foto Karel Pech

Foto archiv farnosti

Pohled na zatopené Křešice s farním kostelem. Foto Karel Pech

Krátké zprávy z diecéze

Litoměřický biskup Jan Baxant vysvětil dva nové jáhny

Skrze modlitbu a vzkládání rukou litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta přijali v sobotu 14. července 2012 jáhenské svěcení dva bohoslovci litoměřické diecéze - Pavel Morávek a Josef Peňáz.

Ing. Pavel Morávek z farnosti Praha-Holešovice vystudoval Pontificia Università della Santa Croce a seminární formaci absolvoval v Collegio ecclesiastico internazionale Sedes sapientiae (Roma), Josef Peňáz z moravské farnosti Jámy je absolventem Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého (Olomouc), formaci dokončil v Priesterseminar Sankt Petrus (Opfenbach-Wigratzbad).

Slavnost se konala v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích za účasti příbuzných a přátel obou bohoslovců, kněží českých a moravských diecézí a zahraničních hostů. Účastnil se jí rovněž generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR, probošt litoměřické kapituly P. Jiří Hladík OCr. a kanovníci kapituly.

Podle jmenovacích dekretů bude jáhen Pavel Morávek vykonávat pastorační jáhenskou praxi v Římskokatolické farnosti - děkanství Chomutov a Josef Peňáz v Římskokatolické farnosti - arciděkanství Liberec.

Homilie biskupa Jana:

Moji drazí, Pavle a Josefe,

za malou chvíli se stanete jáhny Kristovy církve nikoliv jen proto, že jste dobrovolně a veřejně projeví svou vůli vstoupit na první stupeň kněžství, ale především proto, že vás Bůh vyvolil a vaši právoplatní představení z míst vaší formace vás k jáhenskému svěcení doporučili. Všichni se s vámi radujeme a tyto šťastné, a ve vašem životě jistě zlomové okamžiky, vám oběma ze srdce přejeme. Čím je přijetí jáhenského svěcení výjimečné? Dovolte, abych v první řadě vám a všem nám, zde přítomným, připomněl alespoň tři, dle mého úsudku, krásné rysy jáhenství.

Stanete se služebníky Kristova společenství – Jeho církve. Spolehlivými,

důslednými a současně radostnými Ježíšovými služebníky se nemohou stát ti, kteří by se nechtěli ztotožnit s Jeho úmysly. Úmyslem Kristovým je: žít ve své církvi s námi, chránit ji, tedy chránit nás, a dát jí, opět nám, perspektivu věčného života. Mějte, milí budoucí jáhny Pavle a Josefe, na mysli přesně totéž: žijte v církvi jako doma, mějte v ní svou domácnost a vynasnažte se, aby i druzí, vaši blízcí, tam nalézali to samé: svůj domov. Postavte se vždy, ať je to vhod či nevhod, za čest a práva církve, domova svého i druhých. A pamatujte, že v církvi a s církvi bezpečně dojdete vy i všichni ostatní věčného cíle, nebeského domova.

Jáhnové jako služebníci nikdy nemohou být služebníky a poskoky kdekoho. Služebníci Kristovi ve své službě církvi neztrácejí lidskou důstojnost, ba tím spíše právě jako služebníci jsou Kristem obdarováni elitním postavením mezi lidmi. Jejich rozhodný postoj je jen stěží napodobitelný a nahraditelný někým jiným: být v pravou chvíli osobně k dispozici. A to bez výhrad, pozdržení, výmluv či omluv.

Zdatní služebníci církve položili ruku na pluh a neotáčeji se zpět. Tím jsou v církvi i ve světě důvěryhodnými a stávají se skutečnými osobnostmi. I kdyby vás, moji milí Pavle a Josefe, kdykoliv příště napadlo cokoli z toho, co jste kvůli službě Kristu opustili, čeho jste se pro Něho vzdali, a snad by vám to přišlo líto, protože zůstáváte lidmi a takové myšlenky nás lidi někdy potkávají, nezapomeňte, že to, co zůstalo s vašim vědomím za vámi a bylo přikryto minulostí, se nikdy nedá srovnat s tím, co je a bude před vámi: laskavá, i když někdy velmi vážná, ale přece tvář Kristova, tvář Spasitele vašeho, našeho i všech lidí.

Jana Michálková
Fotogalerie na straně 23

Litoměřický biskup potvrdil pravost ostatku sv. Zdislavy

Jeden z ostatků sv. Zdislavy, hlavní patronky litoměřické diecéze, míří z Jablonného v Podještědí do Brna-Lesné. Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant podepsal 6. srpna 2012 autentiku, tj. listinu prokazující pravost svatých ostatků, a zapečetil

relikviář, ve kterém bude ostatek převezen.

O ostatek sv. Zdislavy, patronky rodin, požádal farář nové farnosti v Brně-Lesné P. Pavel Hověz, který chystá stavbu nového kostela. „Ostatek je kouskem kosti, které máme uloženy v klášterní kapli,“ říká strážce hrobu sv. Zdislavy v Jablonném P. Jan Rajlich OP, administrátor Římskokatolické farnosti - děkanství Jablonné v Podještědí a rektor zdejší baziliky sv. Vavřince a sv. Zdislavy. „Ostatky svaté Zdislavy byly původně ulože-

P. Jan Rajlich, relikviář s ostatkem sv. Zdislavy

ny v kryptě baziliky, malá rakvička s kostmi ale byla v minulosti už několikrát rozpečetěna. Naposledy to bylo za otce Bernarda v roce 2002, kdy z ní bylo několik kostí vybráno a uloženo v naší klášterní kapli, abychom mohli ostatky svaté Zdislavy vydávat. V současné době se nacházejí v kostelech a kaplích po celém světě,“ dodal.

Litoměřický biskup pravost ostatku sv. Zdislavy potvrdil. Bylo to poprvé, kdy Mons. Jan Baxant potvrdil pravost svatého ostatku. Poukázal přitom na to, že Pán Bůh obdaril litoměřickou diecézi dary, z nichž můžeme dávat.

V biskupské rezidenci v Litoměřicích byla před polednem část kosti naší svěřence umístěna do malého relikviáře, který byl za přítomnosti biskupa a dalších lidí zapečetěn. Ostatek sv. Zdislavy bude předán dne 7. září při mši svaté v 18 hodin

ve Duchovním centru v Brně-Lesné, kde bude zprvu i uložen, později bude vložen do oltáře tamního kostela.

Jana Michálková

Archivace webových stránek biskupství

Internetové stránky Biskupství litoměřického – litoměřické diecéze začaly být za účelem dokumentace archivovány Národní knihovnou (NK) ČR. Stávají se tak součástí kolekce českých webových stránek, které NK ČR hodlá dlouhodobě uchovávat a zpřístupňovat pro budoucí generace. Jejich záznam je součástí České národní bibliografie a katalogu NK ČR.

Obsah webu www.dltm.cz podléhá licenci Creative Commons (podmínky licenčního ujednání na www.dltm.cz). Fotografie poskytneme na vyžádání (kontakt: michalkova@dltm.cz).

Václav Novák, administrátor IT

První zdigitalizované a on-line přístupné farní kroniky litoměřické diecéze

Dvě farní kroniky z litoměřické diecéze - bočská a turečská – byly digitalizovány a pro veřejnost jsou přístupné on-line. Vyhledat je lze na internetových stránkách digitalizačního projektu Porta Fontium www.portafontium.cz.

Farní kroniky, zvané též pamětnice či pamětní knihy, jsou jedním ze základních pramenů pro poznání dějin jednotlivých farností. Díky projektu Porta Fontium (Brána pramenů), na němž spolupracují Státní oblastní archiv v Plzni a Generální ředitelství bavorských státních archivů v Mnichově a jehož cílem je zpřístupnit na internetu v digitální podobě klíčové prameny k dějinám západních Čech a přilehlé hraniční oblasti dnešního Bavorska, a to jak z českých, tak i z německých archivů, včetně dokumentů krajanských sudetských sdružení, jsou nyní takovýmto způsobem dostupné i dvě farní kroniky z litoměřické diecéze.

Jedná se o pamětní knihy dvou farností ležících v okrese Karlovy Vary - Boče nad Ohří a Turče (z Radnice, tj. třetí farnosti naší diecéze, jejíž obvod náleží do karlovarského okresu, nejsou bohužel žádné archiválie dochovány). Bočská kronika obsahuje zápisy z let 1739-1930, turečská z let 1824-1939, přičemž retrospektivní záznamy sahají až do konce 18. století. Obě tyto cenné pamětní knihy jsou, stejně jako archivní fondy obou farností, ulo-

ženy ve Státním okresním archivu Karlovy Vary na základě depozitní smlouvy mezi Biskupstvím litoměřickým a Státním oblastním archivem v Plzni, jehož je karlovarský archiv organizační složkou. Zmíněné archivní fondy však nadále zůstávají majetkem daných farností a v archivu jsou pouze uloženy ve vhodných podmínkách a pod odborným dohledem jako depositum.

Martin Barus, archivář biskupství

V Hejnicích si připomněli povodně

Dva roky poté, co severní Čechy zasáhla ničivá povodeň, se v Hejnicích uskutečnilo vzpomínkové setkání. Mši svatou jako poděkování za záchranu při povodni sloužil v úterý 7. srpna 2012 v bazilice Navštívení Panny Marie R.D. Pavel Andrš. Setkání se účastnili zástupci okolních měst a obcí.

Hejnice patřily před dvěma lety k těm místům, které byly začátkem srpna velkou vodou silně poškozeny. Jsou navíc spjaty se jménem zdejšího kněze Miloše Rabana, jehož maximální nasazení a úsilí pomoci lidem po povodni vedlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu a následnému úmrtí.

Jana Michálková

Škrétův Svatý Vojtěch bude restaurován

Oltářní obraz Sv. Vojtěch – dílo významného českého barokního malíře Karla Škréty, umístěné v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích - bude za pomoci dotace restaurován. Díky tomu tak bude odborně ošetřeno i poslední z pětidílného souboru oltářních pláten, která Karel Škréta pro litoměřickou katedrálu namaloval. Do restaurátorské dílny bylo převezeno 8. srpna 2012.

„Na první pohled je zřejmé, že budeme muset malbu celkově upevnit. Je vidět, že je uvolněná a odpadává. Na obraze jsou četné defekty - všiml jsem si několika trhlin. Malbu proto zajistíme celkovým přelepem, z rubové strany sejmemu rentoláž, tj. staré přilepené nepůvodní plátno, rubovou stranu očistíme a obraz prosytníme konsolidantem. Přelep poté sejmemu a uděláme sondáž lakových vrstev a přemaleb. Po sejmutí druhotných zásahů bude pravděpodobně nutné nažehlit obraz na nové plátno a předpokládám, že vyměníme i starý napínací rám, který je nevyhovující. Vytmelíme defekty a provedeme retuš,“ řekl akademický restaurátor Adam Pokorný, který tyto práce provede. Na rozdíl od postupů, které zvolili ostatní restaurátoři při obnově plá-

ten Škrétova litoměřického cyklu, použije modernější technologii.

Restaurátorské práce budou z finančních důvodů pravděpodobně rozloženy do dvou etap, a probíhat tak budou dva roky. Celkové náklady na restaurování obrazu činí téměř 160 tisíc korun. V letošním roce

Obraz Karla Škréty před odvozem do restaurátorské dílny. Foto Karel Pech

získala Římskokatolická dómská farnost u sv. Štěpána v Litoměřicích, která je vlastníkem tohoto vzácného uměleckého díla, na jeho restaurování dotaci z Programu restaurování movitých kulturních památek Ministerstva kultury ČR ve výši 60 tisíc korun.

Jana Michálková

Rozšíření webových stránek biskupství

Webové stránky Biskupství litoměřického byly rozšířeny o novou sekci „Jak nás podpořit“. Zájemci tak na jednom místě naleznou veškeré potřebné informace o možných způsobech, jak pomoci projektům realizovaným na území litoměřické diecéze.

V jednotlivých oddílech se dozvíte více o různých možnostech dárcovství a projektech, které můžete podpořit. Přehledné menu vás provede od projektů rekonstrukce památek, přes kulturní aktivity až k činnosti diecézních center a církevních škol.

Vedle představení projektů, které stále čekají na pomocnou ruku, vám nabízíme také příběhy těch, které již díky mnoha dobrodincům a dotacím mohly být úspěšně dokončeny. V neposlední řadě je zde prostor pro poděkování všem těm, bez jejichž pomoci by mnoho potřebného nemohlo být provedeno.

Celá sekce je postupně upravována a doplňována tak, aby co nejlépe přispěla k vykonání dobrého díla.

Spuštěna rovněž byla možnost elektronických plateb.

Všem dárcům děkujeme!

Kristýna Solníčková,
fundraiser biskupství

Devátou Charitou, kterou vám prostřednictvím časopisu Zdislava představíme, je Oblastní charita Teplice (dále jen OCH Teplice). Tuto Charitu můžete navštívit na adrese: Thámova 711/20 v Teplicích. Místo ředitele zastává již třináctým rokem Mgr. Pavel Majerák.

Jednotlivé diecézní, oblastní a farní charity vznikaly v České republice postupně od roku 1991. O potřebě Charity v teplickém vikariátu se v rámci teplické farnosti začalo mluvit kolem roku 1999.

„Tenkrát si nikdo z nás nedokázal představit, jak Charitu založit, natož jak ji provozovat. Nicméně dobrý úmysl tu byl a díky radám a pomoci Diecézní charity Litoměřice se nám podařilo Oblastní charitu Teplice přivést k životu a začali jsme ji s Boží pomocí budovat,“ vzpomíná ředitel Majerák, který stál u založení Charity.

Přestože teplická Charita se svými patnácti zaměstnanci nepatří k největším v diecézi, je jejím působištem celý teplický vikariát, většina služeb však sídlí v Krupce.

„Vzhledem k velmi dobré spolupráci s městem Krupka, což je město asi 5 km od Teplic, se přesunula naše hlavní činnost právě sem. Díky tomu, že odpovídáme na potřeby v daném místě, což je naším prvotním motivem, získáváme také podporu místní komunity – ať už té oficiální - město, úřad - nebo neoficiální - občané,“ vysvětluje ředitel Majerák.

Teplická Charita v současné době provozuje dvě služby právě v Krupce a občanskou poradnu v Teplicích.

Agapé I

Agapé I - azylový dům pro matky s dětmi sídlí v Krupce na adrese: Husitská 78. Poskytuje ubytování matkám s dětmi, které řeší problémy s bydlením, ale podle slov ředitele

teplické Charity se ve většině případech nejedná pouze o problémy bytové: „Nabízíme komplexní sociálně aktivizační služby, které mají vést k vyřešení nepříznivé sociální situace maminek s dětmi, případně celých rodin. Pod těmito službami si lze představit úzkou spolupráci klientů se svými sociálními průvodci, kteří jsou každé mamince, případně rodině přiděleni.“

Pracovní doba domova je nepřetržitá a pobyt si klienti musí částečně hradit. Jedná se však o téměř symbolickou částku – za noc zaplatí matka 90 Kč a dítě 70 Kč. Zájem o tuto službu je velký. I přes omezenou kapacitu zařízení, která činí 20 osob, se zde během roku 2011 vystřídalo 56 obyvatel.

Proč právě tato služba?

„Navázali jsme na průzkum sociálních potřeb regionu, který si město Krupka nechalo vypracovat a ze kterého vyplynulo, že v regionu nejvíce chybí azylový dům pro matky s dětmi a azylový dům pro muže. Vyhrál dům pro matky s dětmi díky tomu, že jsme od města dostali do nájmu zrekonstruovaný dům, byl v červnu roku 2001 zahájen projekt. Nebylo to snadné, potýkali jsme se s nezkušeností, neznalostí, ale vše dobře dopadlo,“ vzpomíná ředitel teplické Charity.

Agapé II

Agapé II - sociálně aktivizační služba pro rodiny je druhým zařízením, které sídlí rovněž v Krupce v ulici Pod Dolní drahou.

Tato služba se zaměřuje na celé rodiny s dětmi, a to především na etnické menšiny, oběti domácího násilí, oběti trestné činnosti, osoby komerčně zneužívané, osoby se zdravotním postižením či osoby v krizi.

Zájemci mohou službu navštívit od pondělí do pátku, vždy od 7.30 do 16.30 hodin a služba je skutečně využívána. Přestože kapacita zařízení je omezená, podařilo se v průběhu

loňského roku pracovat s téměř dvěma sty klienty.

Vznik služby popisuje ředitel OCH Teplice:

„Možná jako jediní nebo jedni z mála jsme před účinností zákona o sociálních službách založili Azylový dům pro rodiny s dětmi. Tuto službu jsme však v rámci typizací sociálních služeb museli upravit a udělat z ní sociálně aktivizační službu pro rodiny, nicméně stále se domnívám, že projekt azylového domu pro rodiny s dětmi tu jako typ sociální služby zásadně chybí a že náš projekt byl unikátní.“

Jak Charita pomáhá

Děti z Agapé II

Pracovníci Agapé I i II se snaží stabilizovat příjmovou situaci rodiny pomocí asistovaného hospodaření. Pomohou s vyřízením dokladů, nárokových dávek SSP, spolupracují také při získání základního vybavení domácnosti, splátek dluhů, hledání práce, příp. requalifikace, vytváření fondů pro získání bydlení v budoucnu, respektive na zaplacení kauce pronajímateli.

Občanská poradna Teplice

Jedinou službou teplické Charity s adresou Thámova 711/20, která sídlí v Teplicích, je právě občanská poradna.

Poradnu klienti navštěvují od pondělí do pátku:

pondělí:	8:00 - 13:00
úterý:	8:00 - 16:00
středa:	8:00 - 13:00
čtvrtek:	8:00 - 16:00
pátek:	8:00 - 12:00

Na otázku, zda je o poradnu v Teplicích zájem, odpovídají čísla: V roce 2011 navštívilo poradnu 986 klientů, se kterými pracovníci poradny uskutečnili 1460 konzultací.

Podle slov ředitele Charity patří velký dík panu ing. Ivovi Barabášovi, který poskytl odbornou pomoc v začátcích občanské poradny a pracoval zde nezištně jako poradce a odborník na bytové právo.

Rozšiřování služeb, ano či ne?

„Velmi rádi bychom naše služby rozšířili, dokonce jsme podepsali s městem Krupkou smlouvu o provozování Domu pokojného stáří, které město chtělo s pomocí tzv. Norských fondů vybudovat. Náhle však přišla ekonomická krize a my jsme moc rádi, že udržíme při životě stávající projekty,“ vysvětluje ředitel Charity.

V současné době zvažuje teplická Charita v rámci lokálního partnerství vzájemnou spolupráci s místním bytovým družstvem na projektu tzv. dostupného bydlení. Družstvo by na základě reference Charity pronajímalo byty odchozím klientům z azylového domu, kteří by ještě asi rok byli v terénní péči sociálních pracovníků, což by byl další stupeň k samostatnému bydlení a dle představ ředitele Charity krok k úspěšnému návratu klientů do normálního života.

Práce náročná, ale krásná

„Velmi často se setkáváme s emocemi, a to v pravém slova smyslu vřelými. Pracujeme s lidmi, kteří jsou zahrnutí do kouta svízelnou sociální situací či pocházejí z jiného

Připravila Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Výstava dětských prací v poutní kapli Narození Panny Marie v České Kamenici

Oblastní charita Česká Kamenice společně s městem Česká Kamenice a českokamenickým děkanstvím vyhlásila výtvarnou soutěž pro žáky místních škol na téma Poutní kaple Narození P. Marie v České Kamenici.

Do této soutěže se zapojili žáci zdejší základní školy a žáci Praktické základní školy v České Kamenici. Všechna zhotovená díla jsou od srpna až do mariánské pouti, jež zde bude probíhat ve dnech 7. až 9. září, vystavena v prostorách ambítu poutní kaple. Každý návštěvník, který sem v uvedenou dobu zavítá, bude moci přidělit svůj hlas jedné výtvarné práci, která jej nejvíce osloví. V pondělí 3. září budou hlasy veřejnosti sečteny a 7. září ve 12 hodin budou výsledky vyhlášeny a ceny předány. Setkání se koná v mariánské kapli za účasti českokamenického děkana P. Karla Jordána Červeného, starosty města Česká Kamenice Martina Hrušky a zástupců Oblastní charity Česká Kamenice.

Mnohokrát děkujeme kantorům škol, které se do této akce zapojily, a také panu děkanovi Karlu Jordánovi Červenému za to, že umožnil dětem prohlídku poutní kaple a doplnil ji výkladem o historii tohoto místa.

Štěpánka Kecková, ředitelka OCH Česká Kamenice

Indiánské léto - klienti Agapé II

kulturního prostředí, proto o vřelé emoce – tím myslím konflikty mezi uživateli a soc. pracovníky i mezi uživateli navzájem – není nouze. V tuto chvíli ale musí zafungovat odborná profesionalita a duchovní zralost našich zaměstnanců. Snad nám to jde, protože s uživateli prožíváme i plno radostných a veselých chvil,“ popisuje sociální práci ředitel OCH Teplice.

Příběh paní Lenky (31 let)

Do azylového domu Agapé přivedla Lenku tíživá životní situace. Byla krátce po porodu a její malá dcerka se narodila s postižením dolní končetiny, tzv. koňskou nohou. Lenka žila do porodu ve squatech, a jak sama přiznala, často neměla co jíst.

Po příjezdu do azylového domu bylo prvotním úkolem sociálních pracovníků zajištění potravin, sehnání základní vybavení pro dcerku a vyřízení sociálních dávek, na které měla Lenka nárok. Dále bylo třeba zajistit veškeré doklady a registrovat rodinu u praktických lékařů.

Nezbytná byla také intenzivní emoční podpora. Lenka na tom byla psychicky velmi špatně, hlavně kvůli zdravotnímu postižení její malé dcerky.

Pomalou jsme pracovali na osamostatňování Lenky, jak v péči o dcerku, tak v hospodaření. Ve dvou měsících absolvovala dcera náročnou operaci. Po operaci měla holčička několik měsíců dlahu. Tuto dobu využila Lenka k tomu, že se za pomoci sociálních pracovníků naučila pečovat o svou dcerku, vařit a celkově zvládat veškerou péči o domácnost.

Během pobytu v azylovém domě si Lenka našetřila dostatek peněz a po sedmi měsících mohla dům Agapé opustit. Nyní je to již pět měsíců, co žije sama. Dcerka dělá velké pokroky a začíná chodit. Lenka si našla partnera a plánují společný život.

Nezbývá nic jiného než Lence popřát k návratu do běžného života hodně štěstí a poděkovat celému týmu domu Agapé.

Tip na výlet

Svatojakubská cesta

V. etapa: Mladá Boleslav - Benátky nad Jizerou

Trasa: Mladá Boleslav - Vinec - Krnsko - Horky nad Jizerou - Dražice - Benátky nad Jizerou (po červené turistické značce)

Délka trasy: zhruba 20 km

Etapa začíná na Staroměstském náměstí v Mladé Boleslavi, odkud vede poutníka červená turistická značka k Jizeři. Až do Krnska vede klidná údolní silnička podél řeky. Cestou vás potěší kostelík ve vsi Vinec, který se nachází stranou od cesty na pravém břehu řeky.

Do malé vsi Krnsko poutník vlastně vůbec nepřijde. Přesto ji musíme zmínit, protože zde stojí impozantní železniční viadukt. Obloukový most, který je vidět zdaleka, byl postaven v roce 1924, je 152 m dlouhý a 27 m vysoký. Stojí přímo na trase Svatojakubské cesty. Nachází se zde také kostel sv. Jiří, který byl postaven koncem 18. stol. Zámek ze 14. stol., vyznačený na mapě, je v soukromém vlastnictví a veřejnosti není přístupný.

Vzhled místa Horky nad Jizerou výrazně ovlivňuje kostel sv. Mikuláše, jehož cibulovitá kopule ční ze svahu Jizery. Na umělecké výzdobě tohoto jednolodního barokního kostela se podílel sochař Matyáš Braun. Kostel stojí v komplexu středověké pevnosti, která byla později přestavěna na zámek. Ten je dnes využíván jednou střední odbornou školou. Červená turistická značka vede přímo do centra Benátek nad Jizerou. Cestou ještě procházíme přes Dražice, obec s hradní zříceninou.

Zajímavosti na trase:

Vinec - obec s románským kostelem svatého Mikuláše

Malá vesnice na pravém břehu Jizery ukrývá poklad: kostel sv. Mikuláše, jednu z nejvýznamnějších románských staveb v Čechách. Kostel pochází z poloviny 13. stol. a pravděpodobně patřil ke starému hradu, který ale již ve 14. stol. zanikl. Stavba má čtvercový půdorys a polygonální křuchty. V interiéru kostela dominuje empora z 19. stol. Od roku 2008 je národní kulturní památkou.

Mše svatá se tu konají pouze v období od dubna do října, vždy poslední neděli v měsíci od 15.00 hodin. Více informací: ŘKF – arciděkanství Mladá Boleslav (rkfarnost_mb@centrum.cz, www.farnost-mb.cz; tel.: 326 324 115)

www.ultreia.cz

12. pěší pouť mládeže litoměřické diecéze

Mladí lidé z litoměřické diecéze se i letos vydali na pěší pouť s úmyslem vyprosit pro diecézi nová duchovní povolání a dobré rodiny. Zahájena byla 3. července 2012 večer mší svatou v kostele sv. Víta v Příchovicích. Správce zdejšího centra života mládeže P. Vladimír Novák uvedl poutníky do tématu, které je následně provázelo po celou dobu putování. V souvislosti s motem sprnového celostátního setkání mládeže bylo vybráno téma „zralosti“, založené na citátu z Písma: „Kdo musí dostávat mléko, je pouhé nemluvně. Tuhý pokrm je však pro vyspělé...“ (Žid 5, 13–14). Cílem cesty poutníků byly Mcely u Nymburka, kde se 8. července rovněž setkali s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem.

Duchovní záštitu nad celou akcí převzal již tradičně P. Václav Čunek SDB, kterého v duchovním doprovázení poutníků podpořili také P. Jan Humník SDB, jáhen Jiří Smolek a bohoslovec Štěpán Smolen. Částečně se pouti zúčastnili také P. Jozef Kadlic z Příchovic, P. Kamil Škoda z Mladé Boleslavi a P. Benno Beneš SDB z Teplic.

Fotogalerie a více informací na www.pout.wz.cz nebo na www.dltm.cz.

Filip Landa, Litoměřice

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 1. 9. 10.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Nebužely
- 7. 9. 10.30 hod. Veni Sancte, Teologický konvikt, Olomouc
- 7. 9. 20.00 hod. Pastorační návštěva, Doksany
- 9. 9. 10.00 hod. Pastorační návštěva, Mikulášovice
- 12. 9. 14.00 hod. Litoměřické varhanní léto, Litoměřice
- 13. 9. 10.00 hod. Setkání s poutníky, Litoměřice
- 15. 9. 10.00 hod. Pastorační návštěva, Rumburk
- 16. 9. Udílení svátosti biřmování, Liberec
- 20. 9. Konference o evangelizaci, Praha
- 22. 9. 11.00 hod. Žehnání kostela, Jedlka
- 23. 9. 14.00 hod. Udílení svátosti biřmování, Klášterec nad Ohří
- 26. 9. Výročí 333 let školy, Bohosudov
- 27. 9. 18.00 hod. Pastorační návštěva, Rychnov u Jablonce
- 28. 9. Národní svatováclavská pouť, Stará Boleslav
- 29. 9. 20 let Řádu sv. Václava, Hejnice
- 30. 9. 10.00 hod. Svatomichalská pouť, Pacov

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 2. 9. 9.00 hod. Mše svatá do Českého rozhlasu 2 Svatá Hora, Příbram
- 6. 9. 10.00 hod. Umělecko-technická rada, kurie, Litoměřice
- 6. 9. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, Litoměřice
- 8. 9. 10.00 hod. Žehnání rekonstruovaného Náměstí TGM, Příbram
- 9. 9. 15.00 hod. Poutní mše svatá, kaple Panny Marie - U Obrázku, Liberec
- 15. 9. 13.30 hod. Kaplířovské slavnosti, Milešov
- 16. 9. 10.30 hod. Poutní mše svatá, Křížová hora, Jiřetín pod Jedlovou
- 19. 9. 9.00 hod. Kanonická vizitace, farní obvod Most
- 20. 9. 10.00 hod. Jednání s o. s. Přátelé Modlanska, kurie, Litoměřice
- 20. 9. 14.00 hod. Zasedání konzistoře, Litoměřice
- 21. 9. 10.00 hod. Jednání se zástupci Liga Bank, kurie, Litoměřice
- 23. 9. 9.00 hod. Kanonická vizitace - 2. část, farní obvod Most
- 25. 9. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT, Litoměřice
- 26. 9. 13.00 hod. Rada provincie redemptoristů, Hora Matky Boží, Králupy
- 28. 9. 10.00 hod. Národní svatováclavská pouť, Stará Boleslav
- 30. 9. 10.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Michaela, Litvínov

Diecézní časopis Zdislava

Uzávěrka je vždy k 8. dni v měsíci. V roce 2012 vyjde deset čísel. Jedno číslo stojí 20 Kč.

Objednávky Zdislavy mailem na

zdislava@in.cz

nebo poštou

Zdislava, Biskupství litoměřické
Dómské náměstí 9/9, 412 01 Litoměřice

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. Adresa redakce: Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). Redakce: Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Hana Klára Němečková (nemeckova@dltm.cz). Grafická úprava: Miroslav Zelenka. Tisk: Tiskárna PRIMA, s.r.o. (zelenka@primatisk.net). Objednávky a distribuci zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevýžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Průvod kněží katedrálou sv. Štěpána. Foto Petr Knob

Jáhenské svěcení, Litoměřice, 14. července 2012

Josef Peňáz, uzkládání rukou biskupa. Foto Petr Knob

Prostrace. Foto Petr Knob

Hlavní celebrant mše svaté litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, na snímku s oběma jáhny - Josefem Peňázem a ing. Pavlem Morávkem. Foto Petr Knob

Panna Maria Bolestná,

vitráž z kostela Nanebevzetí Panny Marie v Krupce.

Ze sbírek litoměřické diecéze